

๑

อาทิตย์ดวงที่สาม

“จันทร์เอ๋ยจันทร์เจ้า	ขอข้าวขอแกง
ขอแหวนทองแดง	ผูกมือน้องข้า
ขอช้างขอม้า ให้น้องข้าขี่	ขอเก้าอี้ให้น้องข้านั่ง
ขอเตียงตั้งให้น้องข้านอน	ขอละครให้น้องข้าดู
ขอยายชูลี้น้องข้าเถิด	ขอยายเกิดเลี้ยงตัวข้าเอง”

คงเป็นเรื่องปกติไปเสียแล้วสำหรับลูกค้าที่มาอุดหนุนร้านขนมไทยของปางสิตางค์ ที่จะได้ยินเสียงเพลงกล่อมเด็กซึ่งร้องชัดบ้างไม่ชัดบ้าง ดังลอดออกมาจากหลังร้านเสมอ บางครั้งถ้าอารมณ์ดี นักร้องตัวน้อยวัยสี่ขวบกว่าก็จะออกมาโชว์ตัว นิ่งยิ้มแบ่นเล่นร้องเพลงโปรดยูหน้าเคาน์เตอร์ คอยช่วยแม่ของเธอขายของด้วย ความน่ารักน่าเอ็นดูนี้เองที่ทำให้เด็กน้อยกลายเป็นขวัญใจของเหล่าลูกค้า

วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่ร้านจะเปิดให้บริการ ตั้งแต่พฤษภาคมนี้เป็นต้นไป ปางสิตางค์จะต้องสัลดกราบเจ้าของร้านขนมเล็กๆ ในทาวน์เฮาส์เก่าๆ คุณหา

เดียว ไปเป็นเซฟชนมไทยในบริษัทครัวการบิน^๑ แห่งหนึ่งแทน

หากจะถามว่าเพราะเหตุใดเธอจึงตัดสินใจเช่นนี้ เหตุผลเดียวที่คนเป็นแม่อย่างเธอให้ความสำคัญที่สุดมาตลอดก็คงหนีไม่พ้นลูกๆ ของเธอ นั่นเอง คู่ผาแฝดชายหญิงตัวน้อยซึ่งเปรียบเสมือนแก้วตาดวงใจ

“คุณแม่ขา คุณแม่ขา ดูลิ จันท์เจ้าวาดรูปสวยไหมคะ”

จันท์เจ้า หรือเด็กหญิงพรพระจันท์ เอ่ยเสียงเจื้อยแจ้ว มือน้อยๆ ยื่นส่งกระดาษที่ตนบรรจงขีดเขียนด้วยสีเทียนเป็นรูปการ์ตูนให้มารดาดู หมายถึงอวดในความสามารรถ และก็ได้การตอบรับที่ดี เมื่อคุณแม่ยังสาวในชุดเดรสยาวสีลาเวนเดอร์ชะโงกหน้ามาหอมแก้มป่องๆ นั้นแทนรางวัลคนเก่ง

“โอ้โฮ ลูกวาดเองเลยหรือ เก่งมากเลยจ๊ะ สวยมากๆ”

พอได้รับคำชม ใบหน้าเล็กจิ้มลิ้มราวตุ๊กตาของเด็กหญิงวัยสี่ขวบก็แดงแต้มไปด้วยรอยยิ้มสดใส ก่อนทำเล็กจะวิ่งต้อกลับไปยังหลังร้านเพื่อไปอวด ‘พริ้งเพรา’ พี่เลี้ยงคนเก่าคนแก่ซึ่งคงกำลังวุ่นกับการเคลียร์ของใส่ลังเพื่อเตรียมเปิดร้านต่อ

“ผมก็วาดมาเหมือนกันฮะ”

ปางลีตางค์หันไปทางตะวัน แผลผู้พี่ของจันท์เจ้าที่กำลังยืนตัวลีบกลั้วๆ กลั้วๆ อยู่หลังประตู เด็กชายมีใบหน้าที่น่าเอ็นดู ละม้ายคล้ายคลึงกับน้องสาวของเขาอยู่ไม่น้อย แต่สิ่งที่สองแฝดแตกต่างกันคงเป็นอุปนิสัยและการปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นมากกว่า

ตะวันเป็นเด็กพูดน้อย มักจะกลัวคนแปลกหน้า และไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง แตกต่างจากจันท์เจ้าที่ช่างพูดช่างคุย มีความมั่นใจ และไม่เคยกลัวที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นเลย

ครั้นเห็นว่าลูกชายแสดงท่าทีแบบนั้น หญิงสาวจึงก้มมือเรียกเขามา

^๑ ครัวการบิน (Catering) ฝ่ายผลิตอาหารและเครื่องดื่มเพื่อให้บริการบนเครื่องบิน

หอมฟุ้งใหญ่พลางเอ่ยชมเชย ซึ่งก็ได้ผลดี เพราะในหน้าที่ถัดมาเด็กชายก็เริ่มยิ้มได้ มีความมั่นใจที่จะแสดงผลงานของตัวเองมากขึ้น

“พ่อคิลปินตัวน้อยของแม่ วาดสวยจังเลย นี่แม่หรือจ๊ะ” ปางสิตางค์หัวเราะอารมณ์ดี เมื่อเด็กน้อยยืนยันว่าลายเส้นรูปผู้หญิงแถมแดงนั้นคือตัวเธอจริงๆ “สวยกว่าตัวจริงเยอะเลย เอ แล้วเด็กผู้หญิงผูกโบที่ยืนข้างๆ คือน้องสาวลูกใช่ไหมเอ่ย”

“ใช่ะ นี่จันทร์เจ้า ส่วนคนนี้ก็ยายพริ้ง” เด็กชายจิ้มนิ้วบนกระดาดเรียงตามลำดับบุคคลในภาพจนกระทั่งหยุดที่คนสุดท้าย เป็นรูปอัครินตัวน้อยยกดาบขึ้นไปบนฟ้าที่มีอาทิตยดวงโตกำลังฉายแสง “ส่วนนี่ผมเองฮะ”

“เท่าจ้ะเลย ลูกอยากเป็นอัครินหรือจ๊ะ”

“ฮะ เป็นอัครินดี”

“ดียังไงหรือจ๊ะ”

“จะได้ปกป้องจันทร์เจ้าได้” เด็กชายพูดอูบอิบ สร้างทั้งความประหลาดใจและชื่นใจให้แก่คนเป็นแม่ไม่น้อย ยังไม่ทันจะได้พูดอะไรมากกว่านั้น อัครินตะวันก็แผ่นแผ่นลื่นหายไปยังหลังร้าน คาดว่าคงไปรวมกลุ่มกับน้องสาว อวดภาพเขียนมาสเตอร์พีชกับพีเลียเป็นแน่

ปางสิตางค์ยิ้มอ่อน มองตามลูกน้อยจนลับสายตา อีกไม่นานเด็กๆ ก็จะต้องเข้าโรงเรียนแล้ว แม้การทำร้านขนมจะเป็นความฝันของเธอ แต่มันไม่เพียงพอที่จะแบกรับค่าใช้จ่ายที่นับวันจะยิ่งมากขึ้นได้ หนี้สินเริ่มพอกพูนจนเคลียร์ไม่ได้

ในระหว่างที่กำลังมองหาหนทางใหม่ๆ เพื่อเพิ่มรายได้ให้ครอบครัวอยู่นั่นเอง จักรพันธ์ ลูกค้าขาประจำคนหนึ่งของร้านก็แนะนำให้เธอเข้าทำงานในบริษัทครัวการบินที่เขาทำงานอยู่ เป็นโชคดียิ่งหรือเหตุบังเอิญก็ไม่ทราบ ที่เจ้านายของเขาเกิดติดอกติดใจรสชาติขนมของเธอ จนเชื้อเชิญให้เข้าไปร่วมงานในฐานะ ‘เชฟขนมไทย’ คนใหม่ของบริษัท

เธอลองเข้าไปรับการประเมินทักษะการทำอาหารตามที่จักรพันธ์

แนะนำ และเมื่อผลออกมาว่าเธอผ่านการประเมินและมีสิทธิ์เข้าทำงาน หญิงสาวจึงตัดสินใจปิดร้านขนม เพราะต้องการทุ่มเทเวลาทั้งหมดให้แก่งานใหม่ การเป็นเซฟในบริษัทใหญ่ที่มีรายได้สูงและมั่นคง คงจะแก้ปัญหาเรื่องหนี้สิน และเสริมอนาคตที่ดีให้แก่ลูกๆ ของเธอได้

เสียงโทรศัพท์ในร้านที่ดังขึ้นทำให้หญิงสาวซึ่งง่วนอยู่หลังเคาน์เตอร์คิดเงิน จำต้องผละจากงานตามปกติตรงไปรับสายที่มุมหนึ่งในห้อง

“สวัสดีค่ะ มีอะไรให้รับใช้หรือเปล่าคะ”

“ไม่บังอาจหรอกครับ ผมเองต่างหากที่รบกวนใช้คุณ” เสียงทุ้มๆ ที่ดังขึ้นพร้อมด้วยเสียงหัวเราะลงลูกคอชุดใหญ่ เป็นเอกลักษณ์เฉพาะที่ทำให้เจ้าของร้านสาวเดาได้ไม่ยากว่าปลายสายเป็นใคร

“คุณเหม? ทำไมไม่โทร. เข้ามือถือฉันล่ะคะ โทร. เข้ามาที่ร้านทำไม”

“นานๆ ครั้งผมก็อยากลองเป็นลูกค้าของคุณลูกจันสักที ได้ยินเสียงลือเลื่องเล่าอ้างมานานแล้วว่า ร้านนั้นนอกจากขนมอร่อยแล้ว เจ้าของร้านยัง ‘หวาน’ ไม่แพ้ขนมที่ทำอีกด้วย ผมอยากรู้เหลือเกินว่าจริงหรือเปล่า เมื่อไรคุณจะมีใจอ่อนยอมให้ผมพิสูจน์เสียทีล่ะครับ”

สาวใจแข็งพอนลมหายใจออกมาเฮือกใหญ่

“พอเลยล่ะ หยุดเล่นได้แล้ว วันนี้ไม่มี빈หรือคะ”

ปางสิตางค์ปรางคนชอบเกี้ยว เธอรู้จักกับเหมรัชต์โดยบังเอิญเมื่อหกเดือนก่อน เขาเป็นนักบินหนุ่มเจ้าเสน่ห์ ซึ่งบังเอิญเหลือเกินที่สายการบินที่เขาทำงานอยู่นั้นคือ บริษัทชันแอร์ไลน์ บริษัทแม่ของชันแอร์ไลน์แคเทอริงที่เธอกำลังจะเข้าไปทำงานในส่วนของการบริการบินนั่นเอง

ตั้งแต่ที่รู้จักกันมา เหมรัชต์มักจะแสดงออกชัดเจนว่ามีใจให้เธอ แถมยังคอยเอาใจใส่ลูกน้อยของเธอโดยไม่รังเกียจ แต่คุณแม่ยังสาวก็ยังเว้นระยะห่างให้ความสัมพันธ์นี้เป็นเพียงมิตรภาพของเพื่อนเท่านั้น เพราะยังไม่พร้อมเปิดรับความสัมพันธ์ในแบบที่พิเศษกว่านี้ หัวใจของเธอถูกปิดตายไปหลายปีแล้ว และไม่รู้ว่เมื่อไรถึงจะพร้อมรับใครเข้ามาอีก เธอ

หวาดกลัวเกินกว่าจะเริ่มต้นใหม่ กลัวว่าสุดท้ายแล้วเรื่องราวมันจะลงเอย
เช่นเดิม

“ไม่มีครับ ผมบินต่อไปธุรกิจพรุ่งนี้ คิดถึงเลยโทร. มาหา น่าเสียดาย
ที่ตารางบินผมช่วงนี้แน่นมาก กว่าจะได้กลับไทยก็คงอีกสองสัปดาห์โน่นเลย
ไม่อย่างนั้นคงแวะไปช่วยคุณจัดของแล้ว คุณลูกจันทน์สุดสัปดาห์จะเริ่มงานใหม่
ทั้งที”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ทางนี้เรียบร้อยดี ฉันจัดการได้ค่ะ”

ปาลิตตางค์กล่าวขอบคุณตามมารยาท เป็นช่วงจังหวะเดียวกับที่เสียง
กริ่งกริ่งของกระดิ่งบนบานประตูหน้าร้านดังขึ้น เป็นสัญญาณที่บ่งบอกว่า
มีลูกค้ารายใหม่เข้ามา

“ยินดีต้อนรับค่ะ รอสักครู่นะคะ”

เธอส่งเสียงไปต้อนรับ ตั้งใจจะรีบวางสายจากเบอร์รี่และออกไป
รับรองลูกค้าตามหน้าที่ แต่ปลายสายไม่ยอมให้เธอทำแบบนั้น เขาติดออด
ไม่ยอมวางสาย จนหลายนาที่ผ่านไป เธอจึงจำเป็นต้องใจร้าย ตัดบทสนทนา
เขาเสีย เพราะไม่อยากให้ลูกค้ารอนานมากไปกว่านี้ ต่อให้วันนี้เป็นวัน
สุดท้ายของร้าน แต่เธอก็อยากจะทำทุกอย่างด้วยความประทับใจ

“ขอโทษที่ทำให้รอนาน สนใจขนมชนิดไหนเป็นพิเศษไหมคะ”

คำถามของเธอคงไม่ได้รับคำตอบเสียแล้ว เพราะเมื่อเธอกลับเข้ามา
บานประตูหน้าร้านก็กำลังปิดตามหลังลูกค้าพอดี เห็นแค่แผ่นหลังไวๆ
ในชุดสูทเนี้ยบกริบของลูกค้าเท่านั้นเอง

หญิงสาวคิดอย่างปลงตก เด่วว่าเธอคงต้องเสียลูกค้าไปอีกหนึ่งราย
แน่แล้ว แต่ไม่เป็นอย่างนั้น เมื่อสายตาสลับสังเกตเห็นว่า กระเป๋าขนมไทย
ที่เธอบรรจุจัดไว้ตามออร์เดอร์ของจักรพันธ์หายไปจากเคาน์เตอร์แล้ว
เหลือไว้เพียงเงินที่มีกระดาดไนต์แนบไว้เท่านั้น

‘มารับแล้ว ตามสัญญา’

ข้อความสั้นๆ ที่เขียนด้วยลายมือทำให้เจ้าของร้านถึงกับงงเป็นไก่ตา

แตก แม้จะมองไม่ชัดนัก แต่ผู้ชายคนเมื่อครู่นี้ใช้จักรพันธ์แน่นนอน เพราะหากเป็นเขา เขาคงไม่จากไปโดยไม่กล่าวทักทายเช่นนี้ บางทีเขาอาจวนให้คนอื่นมารับขนมแทนกระมิง แต่ก็ั่นละ ให้คนมารับขนมที่สั่งจองไว้แทน เขายังพอเข้าใจได้ แต่เหตุใดต้องเขียนโน้ตแบบนี้กันแล้ว เธอเคยไปสัญญาอะไรกับเขาเมื่อไรกัน

ปางสิตางค์บ่นในใจไปพลางคลีนับเงินที่ถูกทิ้งไว้ไปพลาง พอเห็นว่าจำนวนเงินที่ได้รับมามากกว่าราคาขนมหลายเท่า เธอก็ไม่รอช้ารีบวิ่งออกไปนอกร้าน ตั้งใจจะคืนเงินส่วนที่เกินมาให้ลูกค้า แต่ว่าเข้าไปหน่อย เพราะเมื่อวิ่งออกไป รถยนต์สีขาวไข่มุกคันหนึ่งซึ่งเธอคาดว่าจะเป็นของลูกค้าคนดังกล่าวก็แล่นจากไปเสียแล้ว ได้เห็นแค่ท้ายรถหูลูราคาเหยียบแปดหลัก ผ่านหน้าไปแวบหนึ่งเท่านั้นเอง

แปลกคนจริง! สาวเจ้านี้เก๋ก่อนขอคืนใจ ก็ลงมองกระดาดะโน้ตในมืออีกครั้ง กลิ่นหอมจางๆ ลอยจากกระดาดะมาเตะจมูก ไม่ใช่กลิ่นจากตัวกระดาดะเอง น่าจะเป็นกลิ่นน้ำหอมจากชายแขนเสื้อของผู้ที่บรรจงเขียนข้อความนี้ต่างหาก

‘กลิ่นหอมจาง’

กลิ่นหอมละมุนอบอุ่น ช่างคุ้นเคยอย่างน่าประหลาด มันทำให้เธอนึกถึงทุ่งดอกหญ้าแสนสวยในฤดูร้อนอันสว่างไสว แล้วยังลายมือนั้นอีก รวากับว่าเมื่อนานแสนนานมาแล้ว เธอเคยสัมผัสกับสิ่งเหล่านั้นจนคุ้นชิน แต่ที่ไหนและเมื่อไรกัน

ก่อนที่จะนึกอะไรออก พริ้งเพราก็ออกมาตามเธอให้กลับเข้าไปในร้านเสียก่อน คงถึงเวลาอันสมควรที่จะต้องปิดร้านแล้ว เพราะจันทร์เจ้าวิ่งออกมาเกาะแข้งขามารดา ส่งเสียงออดอ้อนร้องขออาหารเย็น ส่วนตะวันนั้นแม้จะเดินตามมาท่างๆ เงียบๆ แต่ดูจากสีหน้าแล้วคงจะหิวไม่แพ้กัน

“คุณแม่ขา จันทร์เจ้าจ๊อกๆ แล้วค่ะ”

“ท้องร้องจ๊อกๆ แล้วหรือจ๊ะ” หญิงสาวหัวเราะความไร้เดียงสาของ

บุตรสาว อดไม่ได้ที่จะจิกจี้ฟุงกลมๆ ของหนูน้อยอย่างมันเขี้ยว “นี่เนาะ หิวแล้วสิทำ งั้นแม่จะทำอะไรให้กินนะ ลูกอยากกินอะไรจะเย็นนี้”

“ทุกอย่างเลยคะ ยิ่งหนมๆ ของคุณแม่ อาห่อยยที่สุดในโลก!”

“จ้ะ มาเถอะ เข้าบ้านกัน ทานข้าวแล้วจะได้หม่ำหนมๆ ที่ลูกชอบนะจ๊ะ”

หญิงสาวรับคำเจ้านายน้อยเสียงใส ก่อนอุ้มกระเตงเข้าเฝ้าและพากลับเข้าไปในบ้าน คือนั้นเธอรีบทำกิจวัตรประจำวันให้เสร็จสิ้นเร็วกว่าปกติ ตั้งใจเตรียมร่างกายและจิตใจให้พร้อมรับวันสำคัญ

หลังจากเล่านิทานและส่งลูกน้อยเข้านอนแล้ว หญิงสาวจึงค่อยออกมาจากห้อง เพิ่งจะแ้มประตูปิดสนิท ยังไม่ทันเดินไปไหน ก็หันมาเห็นพรึงเพรา หล่อนยืนรื้อรอยู่หน้าห้อง ในมือถือถาดที่มีแก้วใส่นมมาด้วย

“เจ้าตัวเล็กหลับแล้วหรือคะ”

“เพิ่งหลับไปเมื่อกี้เองคะ” ว่าแล้วก็ก้มลงมองนมทั้งสองแก้วอย่างสงสัย “ป้าจะยกเครื่องดื่มมาให้พวกเด็กๆ ดื่มห่อนนอนหรือคะ”

“ใช่คะ แต่ดูท่าจะช้าเกินไป”

ปางสิตางค์ยิ้มอ่อน เห็นแล้วก็ชวนให้นึกถึงเรื่องในอดีต สมัยเธอเป็นเด็ก ยังเป็นคุณหนูที่ถูกประคบประหงมอย่างดีในตระกูลศคิลักษณ์ เวลาที่งอแงหรือหลับยาก พรึงเพรา ก็จะนำนมอุ่นๆ มาให้เธอดื่มห่อนนอนเสมอ

“ถ้าอย่างนั้นก็เอามาให้เถอะคะ เด็กๆ หลับกันหมดแล้ว เดี๋ยวลูกจันจัดการเอง”

ว่าแล้วก็เอื้อมมือไปหยิบแก้วนมมาดื่มจนหมด เครื่องดื่มที่นำมาให้เด็กๆ นั้นไม่เคยร้อนมานานแล้ว มันเย็นชืดราวกับไม่เคยถูกอุ่นมาก่อน ซึ่งเธอก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าเป็นเพราะเหตุใด ทุกครั้งที่ถามถึงเรื่องนี้ พรึงเพรา ก็มักจะอึกอัก ทำหน้าลำบากใจทุกครั้งไป

หล่อนรับคำว่าจะปรับปรุงให้ดีขึ้นในคราวหน้า แต่มันไม่เคยเกิดขึ้น เพราะทุกคำคืน นมในแก้วก็ยังคงเย็นเหมือนเคย แม้ไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่เธอ

ก็อดกังวลไม่ได้ เพราะไม่แน่ใจว่าพรึงเพรามีปัญหาส่วนตัวอะไรหรือเปล่า หากมีเธอก็อยากจะช่วยเหลือ

“เรื่องปิดร้าน คุณลูกจันคิดดีแล้วใช่ไหมคะ”

คงไม่ได้มีเพียงปางสิตางค์เท่านั้นที่กังวลกับเรื่องนี้ พรึงเพราเองก็กังวลไม่แพ้กัน คงจะเป็นห่วง เพราะรู้ดีว่าการเปิดร้านขนมเป็นความฝันของเธอตั้งแต่ครั้งเยาว์วัย การทำใจปิดร้านเพื่อมุ่งหน้าสู่เส้นทางใหม่ ซึ่งไม่รู้ว่าจะมีอะไรอยู่ คงเป็นเรื่องยากเหมือนกัน

“คิดดีแล้วค่ะ ถึงแม้จะต้องปิดร้าน แต่การเข้าไปทำงานในชั้นแอร์-ไลน์ทำให้มีรายได้มั่นคงขึ้น ตะวันกับจันทร์เจ้าเองก็โตขึ้นทุกวัน อีกไม่นานก็ต้องเข้าโรงเรียนแล้วด้วย ลูกจันไม่อยากให้พวกเขาเล็กๆ ลำบาก”

“แต่ร้านนี้เป็นความฝันของคุณไม่ใช่หรือคะ”

“ความฝันของคนเป็นแม่ คือการเห็นลูกอยู่ดี มีสุขต่างหากล่ะคะ ลูกจันไม่เป็นไรหรอก ป้าพรึงอย่าห่วงเลย อีกอย่างดีเสียอีก คิดในอีกแง่ ขนมของลูกจันจะเป็นที่รู้จักมากขึ้น เพราะได้ขึ้นไปอยู่บนเครื่อง ทุกคนไม่ว่าจะเป็นคนไทยหรือต่างชาติจะได้มีความสุขกับขนมที่ลูกจันทำ ดีจะตายไป”

พอได้ฟังอย่างนั้น พรึงเพราก็คลายความกังวลลง เห็นได้ชัดจากรอยยิ้มบางๆ ของหล่อน แต่ยังไม่ทิ้งแว่ความเป็นห่วงเป็นใยในน้ำเสียง

“คุณจะทำได้ดีค่ะ ยังไงก็พยายามเข้า ป้าจะเป็นกำลังใจให้คุณค่ะ”

ปางสิตางค์ยิ้มรับคำพิเลียง ก่อนจะกลับไปยังห้องของตัวเอง ล้มตัวลงนอนบนฟูกเก่า โดยหารู้ไม่ว่าอีกไม่กี่ชั่วโมงต่อจากนี้ เรื่องราวในอดีตที่เธออยากลืมเลือนนักหนา กำลังจะหวนกลับมาอีกครั้งเพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิตของเธอและลูกน้อยไปตลอดกาล!

เช้าวันต่อมา หากไม่นับเรื่องที่อากาศร้อนจัดเป็นพิเศษ ก็ถือเป็นเช้าอันสดใสเหมาะแก่การเริ่มต้นทางเดินใหม่เป็นอย่างมาก ปางสิตางค์ในชุดกางเกงทำงานทะมัดทะแมงลงมารับประทานอาหารเช้าพร้อมกับลูกๆ ของเธอ มือหนึ่งคอยใช้ผ้ากั้นเบื่อนับขนมปากเด็กๆ ที่ซังกินละละเหอะ ส่วนอีก

มือก็ตักอาหารเข้าปากตัวเองสลับกับตรวจเช็คสภาพตัวเองในกระจก เพื่อให้มั่นใจว่า ตนจะดูดีที่สุดในวันสำคัญ

“วันนี้อากาศร้อนจริงๆ ไม่รู้ว่าโลกนี้มีพระอาทิตย์กี่ดวงกันแน่”

คำบ่นลอยๆ ที่เธอไม่ได้หวังว่าจะได้รับคำตอบ แต่เด็กชายตัวน้อยกลับช่วยตอบให้เสียอย่างนั้น

“สามดวงฮะ”

“สามดวงยังไงหรือจ๊ะ”

เด็กชายตะวันแยหน้าจากซามโจ๊ก ที่ไปบนเพดานก่อนจะเริ่มนับอย่างทะมัดเขม้น

“ก็...หนึ่ง” เขาว่า แล้วเปลี่ยนมาชี้ที่ตัวเอง “สอง”

หญิงสาวอมยิ้ม เริ่มสนใจในความช่างคิดของบุตรชายคนโต

“แล้วดวงที่สามละ ไปอยู่ที่ไหน”

“อยู่ที่คุณแม่ไงฮะ”

คิวเรียสวยขมวดมุ่น และก็ถึงบางอ้อ หัวเราะร่วน เมื่อนิ้วเล็กเฉลยคำตอบด้วยการชี้ไปที่กระดากวาดเขียนที่ถูกแปะไว้บนฝาผนังด้านหลังเธอ อัครวิณตะวันกับครอบครัว และอาทิตย์ดวงโตสีแดงกำลังปลั่งรัศมีอยู่บนท้องฟ้า

“จริงด้วยจ๊ะ ลูกของลูก มีสามดวงจริงๆ ตะวันของแม่เก่งจังเลย”

“ทำไม่ชมแต่พี่ตะวันคะ จันท์เจ้ก็เก่งนะ ดูลิคะ” คราวนี้เสียงใสของแฝดผู้น้องที่อยากประกว้างดังขึ้นมาบ้าง คงอยากจะทำอะไรอวดบ้างเลยยกซามข้าวที่กินเสียเกลี้ยงขึ้นอวดมารดา

“โอ้โฮ จันท์เจ้ก็เก่งไม่แพ้กัน หม่าๆ ข้าวหมดด้วย ไหนมานี้ซิ ทั้งสองคน มาให้แม่หอมหน่อยเร็ว คนเก่ง”

เด็กหญิงพรพระจันท์ยิ้มแ้มปริเมื่อได้รับคำชม ยืนแ้มมาให้มารดาหอมอย่างรู้งาน ส่วนเด็กชายตะวันยังคงนั่งนิ่ง คงจะเขินเลยไม่ยอมขยับตัวมาให้มารดาหอมหรือหอมง่าย ๆ แต่สุดท้ายก็หนีไม่พ้น โดนขมิ้ม

หอมฟุ้งดีใหญ่อยู่ดี

พอเก็บเกี่ยวกำลังใจจนเต็มที่แล้ว ปางสิตางค์จึงเดินทางไปทำงานตลอดการเดินทางบรรดประจำทาง เธอเฝ้าภาวนาให้การเริ่มงานวันแรกเป็นไปด้วยดี และคำภาวนาก็เป็นผล เพราะทุกอย่างราบรื่นมาก ออกจะมากเกินไปด้วยซ้ำ เพียงแค่ก้าวมาถึงหน้าบริษัท ยังไม่ทันเข้าไปด้านในจักรพันธ์ซึ่งยืนรอรออยู่แถวศาลพระภูมิหน้าบริษัทก็ปรายมาต้อนรับเธอราวกับเป็นบุคคลสำคัญที่ไม่ปาน

“มาแล้วหรือครับ”

“คุณจักร”

จักรพันธ์เป็นชายหนุ่มร่างลั่นหัด บุคลิกปราดเปรี้ยว เขาก้าวมาด้านหน้า ยิ้มแฉ่งจนดวงตาเล็กหยีเป็นเส้นตรง เอื้อมมือมาจับมือเธอเขย่าเร็วๆ หลายครั้งเป็นการทักทาย คงจะตื่นเต้นไม่แพ้กัน เพราะเขาเองที่เป็นคนช่วยแนะนำงานนี้ให้เธอ

“ผมรอคุณอยู่เลย เชิญข้างในดีกว่าครับ เซฟ อ้อ ต่อไปผมขออนุญาตเรียกคุณแบบนี้ครับ”

หญิงสาวยิ้มเขิน คงจะยังไม่ชินกับคำเรียกขานแบบใหม่ เธอเดินตามเจ้าถิ่นเข้าไปด้านในอาคาร ราวกับเป็นอาณัติจักรบนสวรรค์ย่อมๆ ทุกอย่างในที่แห่งนี้ล้วนถูกตกแต่งอย่างหรูหรา สะดวกสบาย และเป็นสัดส่วน เหล่าพนักงานเดินกันขวักไขว่

“ที่นี่ใหญ่โตดีนะคะ คนก็เยอะด้วย”

“ครับ เรามีพนักงานหลายพันชีวิต ออฟฟิศเลยต้องกว้างขวางหน่อย”

“อ้อ แล้วส่วนของครัวการบินอยู่ตรงส่วนไหนของตึกหรือคะ”

“จริงๆ ครัวผลิตอาหารของเราอยู่ที่สนามบินสุวรรณภูมิครับ เซฟ อาจต้องแวะไปที่นั่นบ้างเหมือนกัน เวลาเช็คสเปกวัตถุดิบหรือเกิดปัญหาอะไรอื่น แต่หลักๆ ออฟฟิศเซฟจะอยู่ที่นี้”

ปางสิตางค์พยักหน้ารับรู้ ขณะเดินตามหลังคนนำทางเข้าไปในลิฟต์

ตรงไปยังชั้นที่สามสิบ คงจะกลัวบรรยากาศเสียงเขียนจนเกินไป จักรพันธ์ จึงชวนคุยต่ออย่างคนอึดอัดดี

“ว่าแต่เดินทางมาลำบากหรือเปล่าครับ ความจริงให้รถของบริษัทไปรับที่บ้านจะสะดวกสบายกว่านะครับ”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ แค่นี้ฉันก็เกรงใจจะแย่แล้ว คุณจักรอุตุส่าห์เป็นธุระให้ตั้งหลายเรื่อง ขอบคุณมากเลยนะคะ”

“โอ๊ย ไม่ต้องขอบคุณผมหรอกครับ ผมไม่ได้ทำอะไรเลย ทั้งหมดเป็นเพราะความสามารถของเซฟเอง” ชายหนุ่มรีบออกตัวปฏิเสธ แต่ก็ไม่ได้ทำให้สาวเจ้ารู้สึกติดค้างน้อยลงเสียเมื่อไร

“ได้ยังไงล่ะคะ ถ้าไม่มีคุณ ฉันคงไม่ได้ทำงานที่นี่แน่ แต่ก็ไม่รู้จะตอบแทนยังไงดี”

“เอาอย่างนี้ ถ้าเซฟอยากจะขอบคุณใครสักคน นอกจากตัวเซฟเองละก็ คนคนนั้นไม่ใช่ผมหรอกครับ เพราะถ้านี้เรียกว่าโชคชะตา ผมก็เป็นแค่คนนำพาโชคชะตาของเซฟกับเจ้านายให้มาพบกันเท่านั้นเองครับ เจ้านายของผมนะ ท่านชื่นชมฝีมือการทำขนมของเซฟมาก”

พอเขากล่าวถึง ‘เจ้านาย’ ปางลิตางค์ก็อมยิ้ม แม้จะไม่เคยเห็นตัวจริง แต่จากคำบอกเล่าพฤติกรรมอันน่าประทับใจจากปากของเลขานุการอย่าง จักรพันธ์ เธอจินตนาการไว้ว่า ท่านประธานแห่งชั้นแอร์ไลน์น่าจะเป็นคุณปู่ใจดี ทว่ายังไม่ทิ้งเขี้ยวเล็บของนักธุรกิจผู้ประสบความสำเร็จ ‘แหลมคม’ และ ‘มีวิสัยทัศน์’

“ขนาดนั้นเลยหรือคะ”

“ใช่ครับ ปกติท่านประธานจะชมเรื่องขนมไทยมาก ฝีมือของเซฟท่านไหนๆ ก็ไม่เห็นถูกใจท่านสักรายเลย ตำแหน่งเซฟขนมไทยถึงได้ว่างมานานแล้ว จนกระทั่งท่านได้มีโอกาสชิมฝีมือของเซฟนี้แหละครับ ยิ่งกับรักแรกพบแน่ะ ท่านหลงรักในรสชาติขนมมาก ถึงกับต้องตามตัวด่วนกันเลยทีเดียว”

“เป็นเกียรติอย่างยิ่งค่ะ ถ้ามีโอกาส ฉันคงได้ขอบคุณเจ้านายของคุณด้วยที่อุตสาหะให้โอกาสดีๆ แบบนี้แก่ฉัน อ้อ ว่าแต่ กระเช้าขนมเมื่อวานเป็นยังไงบ้างคะ ถูกใจคนรับหรือเปล่า”

“กระเช้าขนม?”

“กระเช้าขนมที่คุณจักรสั่งจัดไปคะ”

ครั้นหญิงสาวขยายความเพื่อเตือนความจำ จักรพันธ์ก็ตุงๆ เมื่อครู่ก็ถึงกับตบหน้าผากตัวเองเมื่อถึงบางอ้อ

“อ้อใช่! ผมสั่งจัดกระเช้าไว้ให้ท่านประธานนี่นา แะจริง ผมยุ่งจนลืมไปเสียสนิท ไว้ผมจะแวะไปรับของวันพรุ่งนี้นะครับ”

คราวนี้เป็นปางสิตางค์บ้างที่ขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ

“เมื่อวานมีคนรับกระเช้าไปแล้วค่ะ ฉันก็นึกว่าคุณจักรวานให้ใครมารับของแทนเสียอีก เพราะเขาทิ้งเงินกับโน้ตไว้ด้วย”

“เปล่านี้ครับ ผมไม่ได้วานใครไปรับแทน”

จักรพันธ์ตอบตามตรง ยังงุนงงไม่หาย เพราะนอกจากเขากับเจ้านายแล้ว ก็ไม่มีใครรู้เรื่องที่เขาสั่งจัดกระเช้าขนม

เป็นไปได้หรือไม่ว่า บางที่...?

“บางที่อาจจะเกิดความเข้าใจผิดกันขึ้นค่ะ” ปางสิตางค์กล่าวสรุป ตัดประเด็นข้อสันนิษฐานต่างๆ นานาของอีกฝ่ายแทบจะในทันที

“ในเมื่อเรื่องนี้เป็นความผิดพลาดของฉันเอง ฉันจะจัดกระเช้าให้คุณใหม่ค่ะ”

เป็นอันยุติประเด็นดังกล่าวเรียบร้อยแล้ว กระนั้นเลยชายหนุ่มก็ไม่ลืมที่จะกล่าวขอบคุณเธออีกครั้ง

“ขอบคุณนะคะครับ ต้องลำบากเซฟอีกครั้งแล้วสิ”

“ไม่ลำบากหรอกค่ะ ว่าแต่คราวนี้จะรับขนมแบบไหนดี แบบเดิมหรือว่า...”

“แบบเดิมครับ เจ้านายของผมชอบขนมของคุณ โดยเฉพาะสแนร์-

จัน^๒ กับบุหลันดั้นเมฆ^๓ ด้วยแล้ว ชอบมากเป็นพิเศษ ท่านมีความหลังกับ
ชนมพวกนี้นะครับ” จักรพันธ์ตอบอย่างรวดเร็วโดยไม่เสียเวลาคิด ทั้งๆ ที่
อีกฝ่ายยังไม่ทันถามจบประโยคด้วยซ้ำ

“หรือคะ ถ้าอย่างนั้นก็เหมือนฉันเลยนะสิ”

“จริงหรือครับ ให้ผมทายคงเป็นความหลังที่ดีมากเลยใช่ไหมครับ”

เชฟสาวยิ้มขมขื่น “ตรงกันข้ามเลยต่างหากค่ะ เป็นความทรงจำ
เลวร้ายที่ฉันไม่ปรารถนาที่จะจดจำเลยสักนิด”

จักรพันธ์คงอยากจะถามอะไรต่ออีก แต่ในตอนนั้นลิปต์ได้เดินทาง
มาถึงจุดหมายเสียก่อน เขาจึงได้เปลี่ยนจากการตั้งคำถาม มาเป็นพินิจ
คอยอธิบายสิ่งต่างๆ ในบริษัทแทน ชั้นสามสิบเป็นที่ตั้งของแผนกเธอ เชฟ
ทุกคนมีห้องทำงานเป็นของตัวเอง แยกเป็นส่วนส่วนตามกลุ่มอาหาร ในห้อง
ทำงานกว้างขวางสะดวกสบายแบ่งเป็นส่วนของออฟฟิศและส่วนของห้อง
ครัว มีอุปกรณ์ทำครัวครบครัน ไว้ให้เชฟทดสอบทำเมนูใหม่ได้ตลอดเวลา

หญิงสาวแทบจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตนถูกแนะนำให้รู้จักกับใครบ้าง
เพราะมากจนจำในคราวเดียวไม่ไหวแต่เห็นเพื่อนร่วมงานส่วนใหญ่
เป็นมิตรก็ชวนโล่งใจแล้ว หลังจากเซ็นสัญญาจ้างกับบริษัทเรียบร้อยแล้ว
เธอก็หมดเวลาเกือบทั้งวันไปกับการเดินทัวร์สถานที่ทำงาน สมเป็นบริษัท
ยักษ์ใหญ่แห่งยุคจริงๆ เพราะแม้จะเดินหาชีวิตตั้งแต่เช้าจนเย็นยังไม่ทั่ว
คาดว่าอาจต้องใช้เวลาก็คงเป็นสัปดาห์ หรือแหย่น้อยอาจเป็นเดือน

^๒ ชนมไทยโบราณ ทำจากแป้งข้าวเหนียว ข้าวเจ้า กะทิ และไข่ ผสมเนื้อลูกจันยี ปั้นเป็น
รูปกลมแบน เลียนแบบผลจันอิน

^๓ ชนมชาววังคล้ายขนมหน้าดอกไม้ เป็นขนมที่ได้รับแรงบันดาลใจจากเพลงพระราชนิพนธ์
บุหลันลอยเลื่อน พระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย (รัชกาลที่
๒) คำว่า บุหลัน หมายถึงดวงจันทร์ ลักษณะตัวขนมจึงแต่งสีแป้งด้วยน้ำดอกอัญชันสี
ครามแทนเมฆ วางไข่แดงตรงกลางแทนดวงจันทร์ เหมือนดวงจันทร์ที่กำลังลอยเลื่อน
ท่ามกลางหมู่เมฆยามค่ำคืน

กว่าจะสำรวจครบ

กว่าจะเสร็จสิ้นการทัวร์และมีโอกาสกลับมาพักในห้องทำงานตามลำพังก็ได้เวลาเลิกงานแล้ว ปางสิตางค์กำลังสละวนกับการจัดของ เตรียมจะกลับบ้านแล้ว ก็พอดีกับที่เซฟอาหารไทยห้องข้างๆ มาโผล่หน้าเคาะเรียก คงมีเรื่องสำคัญเพราะท่าทางซึ้งซึ้งน่าดู

“พอดีผมเพิ่งได้รับแจ้งว่า อีกประเดี๋ยวคณะผู้บริหารจะแวะมาที่แผนกของเรา呢ครับ เห็นว่าท่านประธานก็มาด้วย อยากให้เราอยู่ต้อนรับก่อนครับ”

“ท่านประธาน?” สาวเจ้าทวนคำอย่างประหลาดใจ คาดไม่ถึงว่าตนจะโชคดีได้พบตัวจริงของผู้มีพระคุณเร็วขนาดนี้ “ท่านแวะมาตรวจงานหรือคะ”

“คงอย่างนั้นครับ” เซฟอาหารไทยพูดไปหัวเราะไปอย่างอารมณ์ดี “ปกติผู้บริหารจะไม่ค่อยลงมาด้วยตัวเองเท่าไร ถ้าไม่ใช่เรื่องด่วนหรือสำคัญจริงๆ ยิ่งท่านประธานด้วยแล้ว งานยุ่งมาก คราวนี้แปลกดี ไม่รู้ลมอะไรหอบมา สงสัยจะมีเรื่องสำคัญจริงๆ”

แม้จะไม่ว่างเรื่องสำคัญที่ว่าเป็นอะไร แต่ปางสิตางค์ไม่ได้มีปัญหากับการมาเยือนของเบื้องบน กลับยินดีเสียอีก เพราะเธอจะได้ถือโอกาสขอบคุณท่านประธานด้วยตัวเองวันนี้เลย ท่านประธานคงจะเป็นที่รักนับถือของพนักงานน่าดู เห็นได้จากอากาศกับกริยายิ้มแย้ม ท่าทางตื่นเต้น และต่างพากันจัดขบวนต้อนรับคณะผู้บริหารอย่างอบอุ่น ไม่มีใครแสดงท่าทางอึดอัดไม่เต็มใจเลย

ส่วนนี้เองที่ทำให้เธอแอบนึกชื่นชมในใจ ประธานของซันแอร์ไลน์เป็นคนแบบไหนกันนะ คงเป็นคนที่ยอดเยี่ยมมากแน่ จึงครองใจผู้ใต้บังคับบัญชาได้อย่างนี้

เซฟสาวคนใหม่เดินเข้าไปยืนเป็นคนสุดท้ายของแถวขบวน รอไม่ได้ราวๆ สิบนาที ในที่สุดผู้มาเยือนก็เดินทางมาถึง คณะผู้บริหารประกอบไป

ด้วยชายและหญิงสูงวัยแลดูฉลาดเฉลียว มีมาดสมเป็นผู้บังคับบัญชา

“คนไหนคือเซฟชนมไทยที่มาใหม่”

คำถามมาจากชายชาวอเมริกันคนหนึ่งที่ยืนอยู่หน้าขบวน เขาไว้หนวดสีขาวและมีแว่นตาที่ดูใจดี การที่จักรพันธ์ค่อยเดินตามติดเขามาตลอดทาง เขาได้ไม่ยากกว่าเขาต้องเป็นคนสำคัญของที่นี่ คงเป็นใครอื่นไปไม่ได้ นอกจากประธานบริษัทที่เธอรอพบ จินตนาการของเธอช่างใกล้เคียงความจริงจนน่ากลัว

“ฉันเองค่ะ” หญิงสาวกล่าวยิ้มๆ ก่อนจะก้าวออกมาจากแถว ตั้งใจจะบอกขอบคุณฝ่ายนั้นอย่างเป็นทางการ แต่ต้องชะงักเมื่อเขาเอ่ยประโยคถัดมา

“ดีใจที่ได้พบคุณครับ ได้ยินว่าในรอบการประเมินคุณทำได้ดีมาก น่าเสียดายที่ผมติดธุระเลยไม่ได้เข้าร่วมด้วย แต่ขนมของคุณถูกอกถูกใจกรรมการหลายท่านเลย บริษัทซัมเมอร์ไลน์ต้องการคนมีความสามารถอย่างคุณนี่แหละ ท่านประธานของเราตาแหลมคมเหมือนเคย”

แม้จะยิ้มตอบ แต่คำเรียวยาวยังไม่คลายจากการขมวดมุ่น หากตีความจากคำพูดของเขาแล้ว แสดงว่าชายชาวคนนั้นไม่ใช่ประธานบริษัทอย่างนั้นหรือ โชคดีที่เธอไม่ต้องสงสัยนานกว่านี้ เพราะในนาทีถัดมาจักรพันธ์ก็ช่วยเฉลยไขให้

“ผมขอแนะนำให้เซฟรู้จักนะคะครับ ท่านนี้คือ คุณวิฑูรย์ ผู้จัดการแผนกอินโฟลด์เซอร์วิส^๔”

“ยินดีที่ได้พบคุณค่ะ”

เซฟสาวกล่าวทักทายผู้จัดการด้วยรอยยิ้ม ที่แท้ชายคนนี้คือผู้จัดการ

^๔ In Flight Service คือแผนกที่ดูแลและจัดการเรื่องต่างๆ บนเครื่องบิน เช่น ทำหน้าที่คัดเลือกเมนูอาหารและเครื่องดื่มแต่ละเที่ยวบิน เลือกภาพยนตร์ที่ฉาย เลือกหนังสือให้ผู้โดยสารอ่าน ตลอดจนคัดเลือกแอร์โฮสเตสและสจ๊วต เป็นต้น

แผนกอินโฟลต์เซอร์วิสนั่นเอง ถ้าอย่างนั้นประธานบริษัทที่ว่าจะแฉมาด้วย
ละอยู่ที่ไหน

“ท่านประธานติดลูกค้ำอยู่ เตียวท่านลงมาครับ” จักรพันธ์กล่าวต่อ
ราวกับเดาใจเธอได้

เธอเพิ่งจะพูดคุยกับวิทยุเกี่ยวกับการทำงานไปได้ครู่หนึ่ง จู่ๆ เสียง
กริ่งจากลิฟต์ก็ดังขึ้น พร้อมกับบานประตูลิฟต์ที่เลื่อนเปิดออก พนักงาน
หยุดเสียงพูดคุยจ้อกแจ้กะทันหัน และกลับเข้าแถว ไม่เว้นแม้แต่ผู้บริหาร
คนอื่นอีกด้วย พวกเขาเงยเสียง จากที่ยืนกระจายกระจายก็เข้ามาเกาะกลุ่ม
อย่างเป็นระเบียบ เพื่อเตรียมต้อนรับเจ้านายที่เพิ่งตามมาสมทบ

เสียงฝีเท้าของผู้มาใหม่ก้องสะท้อนไปทั่วทั้งทางเดิน หญิงสาวเองก็
กลับเข้าแถวเช่นเดียวกับคนอื่นๆ พนักงานทุกคนค้อมศีรษะลงอย่าง
นอบน้อมยิ่งกว่าเดิมเป็นทวีคูณ บ่งบอกสถานะของเข้าได้เป็นอย่างดี พอ
เห็นอย่างนั้น เธอก็ค้อมศีรษะลงเช่นกัน ไม่กล้าจะเงยหน้าขึ้นมองผู้มาใหม่
เลย ได้แต่ก้มมองปลายเท้าตัวเองอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งรองเท้านักชดมัน
เงวับของชายคนหนึ่งมาหยุดตรงหน้าเธอ ใกล้จนกลิ่นหอมอบอวนจาก
เรือนกายของเขาลอยมาเตะจมูก กลิ่นหอมๆ แบบนี้ หรือว่าที่ร้านขนม
ในวันนั้น...?

“ไม่ได้พบกันนานเลยนะ ลูกจัน”

เสียงทุ้มเข้มปลุกเธอตื่นจากภวังค์ความคิด เธอเงยหน้าขึ้นมองตาม
เสียง พลันดวงตาก็เบิกโต หัวใจแทบหยุดเต้น เมื่อเห็นใบหน้าของอีกฝ่าย
กลิ่นหอมอันคุ้นเคยและลายมืออันคุ้นตา บัดนี้เธอรู้ซึ่งแล้วว่า เคยสัมผัสมา
จากไหน ทำไมถึงคิดไม่ออกก่อนหน้านี้ละ ดวงตาคู๋สวยจ้องมองใบหน้า
คมคาย ที่ไม่ว่าเวลาผ่านไปกี่ปี เธอก็จำได้ไม่เคยลืมนั่น เธอจะลืมมันได้
อย่างไรเล่า ก็ในเมื่อมันคือใบหน้าของปีศาจที่ทำให้ลายหัวใจเธอจนย่อยยับเมื่อ
ห้าปีก่อน!

ปางสิตางค์มองชายหนุ่มตรงหน้าอย่างไม่อยากจะเชื่อ เขาดูเปลี่ยนไป

ไม่เหมือนผู้ชายคนที่เธอเคยรู้จัก ดูภูมิฐานและวางตัวได้ดีสมเป็นนักธุรกิจ
พันล้าน ไม่ใช่ชายหนุ่มแสนธรรมดาและยากจนอีกต่อไป

ร่างสูงสง่าอยู่ในชุดสูทสีน้ำเงินเข้ม กรอบหน้าได้รูปภายใต้แว่นผม
ที่ถูกจัดแต่งอย่างเรียบร้อยทำให้ใบหน้าของเขาดูเป็นผู้ใหญ่ สุขุมแต่ก็ดู
หล่อเหลาราวกับเจ้าชายในภาพฝัน หากจะมีสิ่งหนึ่งที่แลดูไม่เปลี่ยนไปเลย
ก็เห็นจะเป็นดวงตาคมคู่ที่ทอประกายหวานซึ่งเป็นนิมิต ดวงตาที่ครั้งหนึ่ง
เคยหลอกล่อให้เธอติดกับ แล้วฉีกกระชากเธอให้ตายทั้งเป็น

หญิงสาวรู้สึกที่ตัวเองกำลังจะลุ่มทั้งยืน สมองมึนงง สองมือกำแน่น
ทุกสิ่งทุกอย่างในสายตาพร่าเลือน เพราะม่านน้ำตาแห่งความคับแค้นในอดีต
เริ่มเข้ามาดบัง

“สุภาพสตรีสาวสวยท่านนี้คือ เชฟปางสิตางค์ ศศิลักษณ์ เชฟขนม
ไทยคนใหม่ของเราครับ เธอจะเข้ามาทำงานในส่วนของการบริหารนับตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไป ส่วนท่านนี้ ผมขอถือโอกาสนี้แนะนำให้เชฟรู้จักอย่างเป็นทางการนะครับ”

จักรพันธ์หันมาผายมือแนะนำเจ้านายหนุ่ม โดยไม่สนใจสีหน้าซีดขาว
ราวกับคนตายของสาวเจ้าเลยสักนิด

“ท่านนี้คือ คุณภากร วราทิพย์ ประธานกรรมการบริหารบริษัท
ซันแอร์ไลน์”

๒

สโนว์ไวต์ คนแคระ และเจ้าชาย

เมื่อได้ฟังการแนะนำ ดวงตาของหญิงสาวกลับยิ่งเบิกโตอย่าง ลึกลับและตกใจมากขึ้นไปอีก ภากร วราทิตย์ เหตุใดนามสกุลเขาถึงกลายเป็น ‘วราทิตย์’ ไปได้ ตระกูลวราทิตย์เศรษฐีใหญ่ของเมืองไทยนั้นนะหรือ ไม่เข้าใจ นี่มันเรื่องตลกร้ายอะไรกัน! ในระหว่างที่กำลังคิดวนวายอยู่นั้นเอง ภากรก็ยื่นมือออกมา คงหมายจะหักท่ายและต้อนรับเธออย่างเป็นทางการ

“น้องเป็นยังงี้บ้าง สบายดีไหม”

ริมฝีปากหยักน่าหลงใหลแยมเป็นรอยยิ้มเป็นมิตร แต่เธอกลับรู้สึก รังเกียจมันมาก เพราะยังจำได้ดีว่า ริมฝีปากนี้แหละที่ใช้พูดคำล่วงออกมามากมาย

เซฟสาวกำมือแน่น ไม่ยอมยื่นมือไปจับตามมารยาท และไม่ยอมเอ่ยอะไรออกไปแม้แต่คำเดียว ภาพความทรงจำร้ายๆ ในอดีตหวนกลับมาในหัว รวบรวมจอภาพยนตร์ยักษ์ เธอรู้สึกว่าร่างกายกำลังสั่นทึ่ม สติกะพริบติ๊ดๆ ดับๆ และวูบหนึ่ง ร่างน้อยก็ทำท่าจะทรุดฮวบลงไป แต่ก่อนที่จะลงไปกอง

กับพื้น ประธานหนุ่มก็คว่ำรวบตัวเธอไว้ได้ทัน

เพียงแค่ออบเอวบางนั้นชั่ววินาที ดวงตาคู่คมซึ่งยังแฝงความหวนหาอาหารก็หม่นแสงลง ตระหนักถึงความเปลี่ยนไปบางอย่างได้ทันทีซึ่งน้อยคนนักจะทราบ หากไม่ใช่ผู้ที่เคยสัมผัสใกล้ชิดกันมาก่อนอย่าง ‘ลิกซิ่ง’

‘ผมลงมือไปมากเลยนะ น่องน้อยของพี่ ไม่ยอมทานข้าวทานปลาตามที่เขาเคยย้าักหนาเลยหรืออย่างไร’

“เซฟ! เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

แม้แต่พนักงานคนอื่นๆ ก็ตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พวกเขาตั้งใจจะเข้ามาดูอาการ แต่ปางลิตางค์ก็ดึงสติกลับได้ทัน เธอปิดมือของภราดรออกอย่างรังเกียจ แม้ดวงตาจะยังมีประกายน้ำตาจับ แต่แววดากลับกร้าวแข็ง ห่างเหินอย่างเห็นได้ชัด เธอรีบขึ้นตัวออกจากอ้อมแขนเขาทันที

“ฉันรู้สึกไม่ค่อยสบาย ขออนุญาตนะค่ะ ฉันขอตัวกลับก่อนค่ะ” เธอเอ่ยเบาๆ ค้อมศีรษะเล็กน้อยเป็นเชิงบอกลาทุกคน ก่อนจะรีบเร่งจากมาโดยเร็วที่สุด ไม่สนใจว่าใครจะมองหรือคิดอย่างไร เธอไม่อยากจะอยู่ตรงนั้นนานกว่านี้ ไม่อยากเผชิญหน้ากับผู้ชายที่เธอเกลียดชังที่สุดในชีวิต!

ปางลิตางค์ก็กลับมาบ้านด้วยสีหน้าไม่สู้ดี การพบกับคนที่เธอไม่อยากพบในรอบหลายปีนั้น นอกจากจะสร้างความอึดอัดให้เธอแล้ว ยังนำปัญหาใหญ่มาให้เธอต้องขบคิดอีก เธอไม่รู้หรือว่า เหตุใดภราดรจึงรับเธอเข้าทำงาน เหตุใดเขาจึงร่ำรวย ทั้งมีสิทธิ์ใช้นามสกุลดัง อาจเพราะได้ภรรยาไฮโซของเขาเกื้อหนุน หรือจะเพราะอะไรก็ตามแต่ เธอไม่สนใจและไม่อยากจะรับรู้ด้วย สิ่งที่เธอสนใจมีเพียงอย่างเดียวคือ ต่อจากนี้ชีวิตของเธอจะดำเนินไปในทิศทางใดกัน

หากเธอรู้ก่อนว่าภราดรเป็นเจ้าของบริษัทนี้ เธอคงไม่คิดจะมายุ่งเกี่ยวตั้งแต่แรก ไม่รู้ว่าที่เธอผ่านการประเมินมาได้ เป็นเพราะความจงใจของเขาด้วยหรือเปล่า ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง เธอยังไม่อาจรับตำแหน่งนี้เอาไว้

ได้ แต่ครั้นจะให้ตัดสินใจอะไรตามอำเภอใจก็คงยาก แม้จะลำบากใจอย่างไร แต่เธอไม่ได้ตัวคนเดียวอีกแล้ว

ในฐานะแม่ เธอต้องคำนึงถึงอนาคตของลูกมาเป็นอันดับหนึ่ง ยังไม่รวมถึงปัญหาหนี้สินที่ยังสะสางไม่หมด อาการเครียดของเธอคงจะน่าเป็นห่วงมาก เพราะแม้แต่พริ่งเพราก็สังเกตเห็นความผิดปกตินี้ได้ จึงสอบถามในคำวันเดียวกัน

“เริ่มงานวันแรกเป็นยังไงบ้างคะ มีเรื่องอะไรไม่สบายใจหรือเปล่า”

พริ่งเพรารู้จักเธอดีเกินกว่าจะซ่อนปัญหาพ้นจากสายตาได้ ด้วยความที่บิดากับมารดาหย่าขาดกันตั้งแต่เธอเป็นเด็ก และบิดาก็มักจะยุ่งกับธุรกิจที่ต่างประเทศ เธอจึงเติบโตมาด้วยการเลี้ยงดูของคนรับใช้ หนึ่งในนั้นคือ พริ่งเพร่า ซึ่งรับบทเป็นทั้งแม่บ้านและพี่เลี้ยงคนสนิท จะเรียกว่าหล่อนเป็นเหมือนแม่คนที่สองของเธอก็ว่าได้ แม้ในเวลาต่อมาเธอจะมีปัญหากับบิดาจนแตกหัก ทำให้ต้องออกมาใช้ชีวิตตามลำพังกับลูก พริ่งเพร่าก็ยังอุตส่าห์ตามมาช่วยดูแลลูกน้อยของเธอด้วย

ไม่รู้จะขอบคุณอย่างไรถึงจะพอ สำหรับผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่ต้องหันหลังให้ครอบครัวอันเป็นที่รัก แบกรับความทุกข์แสนสาหัสเอาไว้เพียงคนเดียว มันยาก...ยากมากเหลือเกิน ถ้าไม่มีพริ่งเพร่ามาช่วยเหลือเธอในวันนั้น เธออาจจะสูญเสียลูกไปตลอดกาลแล้วก็ได้

ปางสิตางค์ตัดสินใจเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้พี่เลี้ยงฟัง พอได้ยินว่าเธอบังเอิญไปพบใครวันนั้น พริ่งเพร่าก็ประหลาดใจไม่แพ้กัน

“เอ๊ะ คุณภากรนะหรือคะ ทำไมถึงไปพบกับเขาได้ล่ะ”

“เขาเป็นเจ้าของบริษัทซันแอร์ไลน์นะล๊ะคะ ไม่รู้เกิดอะไรขึ้น แต่ว่าตอนนี้เขากลายเป็น ภากร วราทิตย์ เศรษฐีพันล้านไปแล้ว”

หญิงชราเบิกตาโตอย่างคาดไม่ถึง จนผลอลบอยทัพบีที่กำลังคนหม้ออาหารคำให้เด็กๆ หล่นลงพื้นดังแกร้ง

“อะไรนะคะ! ตระกูลวราทิตย์นะหรือ”

“ใช่ค่ะ ป้าเป็นอะไรหรือเปล่า” เธอสอบถามอย่างเป็นห่วงพลางก้มเก็บทัพพีที่ฝ่ายนั้นทำหล่นขึ้นมาล้างทำความสะอาดแล้วส่งคืนให้

“ไม่เป็นไรค่ะ ป้าแค่ตกใจ เพราะไม่คิดว่าจะเป็นไปได้” หล่อนตอบเบาๆ พลางนึกสงสัยกับการเล่นตลกของโชคชะตา ทำไมหล่อนจะจำตระกูลนี้ไม่ได้ ก็เมื่อเมื่อคุณศศิณ บิดาของปางสิตางค์เกลียดชังตระกูลนี้ยิ่งกว่าใคร เพราะว่าตระกูลนี้ทำให้ท่านต้องสูญเสียคุณชายไป แล้วนี่อดีตคนรักของคุณหนูไปเกี่ยวข้องกับตระกูลศัตรูได้อย่างไร แม้จะสงสัยแต่หล่อนก็ไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ออกไป

“ใช่ไหมล่ะคะ ลูกจันก็คิดเหมือนกัน ไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร”

‘ภากร ภริยา’ อดีตแฟนหนุ่มของเธอ ไม่ได้มีชีวิตใกล้เคียงกับ ‘ภากร วราทิพย์’ ในปัจจุบันเลย เขาเป็นลูกแม่ค้าขายข้าวแกงในตลาด ฐานะไม่ร่ำรวย แต่ตอนนั้นหนุ่มธรรมดาคนนั้นกลับกลายเป็นมหาเศรษฐีติดอันดับประเทศไปแล้ว ตรงกันข้ามกับชีวิตเธอโดยสิ้นเชิง

“ในเมื่อเรื่องกลายเป็นแบบนี้แล้ว คุณคิดจะทำยังไงต่อไปคะ”

เป็นคำถามที่ตอบได้ยากเสียจริง ความคิดสองด้านมันตีกันวนวายไปหมด ปางสิตางค์นั่งเสียบไปครู่ใหญ่ ก่อนจะเอ่ยขึ้นมาอย่างตัดสินใจได้ แม้เธออยากจะทำเรื่องถึงความสุขสบายของลูกมาก่อนเป็นอันดับแรก แต่จะให้เธอทนเจอหน้าผู้ชายพรรคั้นในที่ทำงานได้อย่างไร ยิ่งเจอ ภาพในอดีตที่ไม่อยากจำก็ยิ่งตามมาหลอกหลอนทุกครั้ง

“พรุ่งนี้ลูกจันจะไปทำเรื่องขอลาออกค่ะ”

เธอรู้ว่านี่อาจไม่ใช่ทางเลือกที่ดีสำหรับครอบครัว แต่จะให้ทำใจรับเงินจากผู้ขายสารเลวแบบนั้น ก้มหัวเคารพเขาในฐานะเจ้านาย เธอทำไม่ได้หรอก ทางออกของปัญหานี้คงมีแต่การออกจากบริษัท แล้วกลับมาเปิดร้านขนมอีกครั้ง อาจจะต้องไปกู้เงินนอกระบบ มีหนี้สินเพิ่มบ้าง แต่มันคงดีกว่าการต้องไปคุกเข่าขอเงินจากผู้ชายใจร้ายที่เคยทิ้งขว้างเธอกับลูกไปราวกับเศษขยะ

“ถ้าคุณตัดสินใจแล้ว ป้าก็เคารพการตัดสินใจของคุณค่ะ ป้าจะช่วยอีกแรง”

หญิงสาวกล่าวขอบคุณแม่บ้านด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะไปทำกิจวัตรของตนตามปกติ ในคืนนั้น หลังจากเสร็จสิ้นการคำนวณบัญชีรายรับรายจ่ายประจำวันเรียบร้อยแล้ว ปางสิตางค์จึงเดินขึ้นบันไดไปชั้นสอง ตั้งใจจะไปส่งเด็กๆ เข้านอน แต่ยังไม่ทันเดินถึงห้องเลยด้วยซ้ำ เสียงเล็กโสกดังขึ้นมาเสียก่อน

“จ๊ะเอ๋! คุณแม่ขา อยู่ตรงนี่เอง”

ปางสิตางค์ก็ลงมองเด็กหญิงตัวน้อยที่พุ่งมาเกาะขาเธอเอาไว้ แหนบแก้มยู่ๆ กับขาของมารดาอย่างขี้อ้อน ได้มองลูกซัดๆ อย่างนี้แล้วก็ชวนให้ตระหนกถึงความจริงว่า เด็กน้อยมีหน้าตาที่ละม้ายคล้ายคลึงกับคนเป็นพ่อมากเพียงใด เด็กชายตะวันและเด็กหญิงพรพระจันทร์ ทั้งสองคนจะรู้ไหมนะว่า ตอนนั้นบิดาแท้ๆ ที่เธอเคยโกหกเอาไว้ว่า ตายไปนานแล้วนั้นได้ปรากฏตัวอีกครั้ง

เธอไม่รู้หรือว่าภากรต้องการอะไร หรือมีแผนร้ายอะไรในใจ แต่เธอไม่ต้องการเขาอีกแล้ว เรื่องลูกก็เช่นกัน เด็กสองคนนี้เป็นลูกของเธอ เธออุ้มท้องและเลี้ยงดูพวกเขาได้ด้วยตัวเอง ดังนั้นเธอย่อมมีสิทธิ์ตัดสินใจว่าอะไรดีสำหรับเด็กๆ และเรื่องที่ต้องทำอย่างแรกก็คือ การปล่อยให้พวกเขาเชื่อต่อไปว่า พ่อ นั้นเป็นคนดีที่ตายไปแล้ว ดีกว่าเป็นคนเลวที่ยังมีชีวิตอยู่ เมื่อได้ข้อสรุปกับตัวเอง หญิงสาวจึงคลายยิ้มให้ลูก เป็นรอยยิ้มที่เธอพยายามปั้นแต่งให้ดูเป็นปกติโดยไร้ข้อบิดบังใดๆ

“ว่าไงจ๊ะ ตัวเล็กของแม่ ดึกแล้วยังไม่นอนอีกหรือ”

“ยังค่ะ จันท์เจ้ารอคุณแม่มาอ่านนิทานให้ฟัง” พูดแล้วมือเล็กก็ยื่นหนังสือนิทานสำหรับเด็กสุดแสนคลาสสิกมาให้

“หืม สโนว์ไวต์กับคนแคระทั้งเจ็ดหรือจ๊ะ แม่เคยอ่านเรื่องนี้ให้ลูกฟังแล้วนี่”

“เคยแล้วค่ะ แต่จันทร์เจ้าชอบสโนว์ไวต์กับคุณคนแคระมากๆ อยากฟังอีก อ๊ะ จันทร์เจ้าคิดว่าพี่ตะวันก็อยากฟังเหมือนกัน คุณแม่อ่านให้พวกเราฟังนะคะ...นะคะ”

“ซื้ออันตลอดเลยน้ำ ก็ได้จ้ะ แม่จะอ่านให้ฟัง”

เด็กหญิงพรพระจันทร์กระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ ขาเล็กสั้นวิ่งต็อกกลับไปยังเตียงนอน กระโดดผลุบลงไปใต้ผ้าห่มและโผล่หน้าออกมาทำตาแป๋วรอฟังอย่างเตรียมพร้อม เคียงข้างพี่ชายที่นอนสงบเรียบร้อย

ปาลังลิตางค์นั่งลงที่เก้าอี้ข้างเตียง แล้วเริ่มต้นอ่านนิทานตามปกติ คิดว่าอ่านไปสักครึ่งเรื่องก็คงจะตาปรือและผล็อยหลับ แต่ไม่เป็นเช่นนั้น ทั้งคู่กลับตั้งใจฟังจนจบ

“และสโนว์ไวต์ก็ได้อยู่กับเจ้าชายอย่างมีความสุขตลอดไปใช่ไหมคะ” เด็กหญิงเอ่ยถาม โดยไม่สนใจแปดผู้พี่ซึ่งงมำแทรกขึ้นมาทำนองว่า ‘แน่นอนอยู่แล้ว ก็ฟังมาตั้งหลายรอบแล้วนี่’

“ใช่จ้ะ สโนว์ไวต์ก็ได้อยู่กับเจ้าชายตลอดไป”

พอได้ฟังคำยืนยันเช่นนั้น เด็กน้อยก็ยิ้มแฉ่ง

“ดีจังเลยคะ จันทร์เจ้าอยากให้สโนว์ไวต์ได้อยู่กับเจ้าชาย”

“ทำไมล่ะจ๊ะ”

“จันทร์เจ้าชอบเจ้าชายค่ะ เจ้าชายเป็นคนดี”

“แต่ผมคิดว่าเจ้าชายเป็นคนไม่ดีจ้ะ” คราวนี้เด็กชายเป็นฝ่ายแสดงความเห็นบ้าง เขาเอื้อมสายตาจากโมไบล์รูปดาวที่เขาเอนอยู่บนพาดานมามองผู้เป็นแม่ “เจ้าชายแย่งสโนว์ไวต์ไปจากคุณคนแคระ คุณคนแคระต้องเสียใจมากแน่ๆ สโนว์ไวต์ไม่หาไปอยู่กับเจ้าชายในวังเลย”

“ตะวันคิดว่า สโนว์ไวต์ควรอยู่กับคนแคระมากกว่าอยู่กับเจ้าชายหรือจ๊ะ”

“ใช่จ้ะ คุณคนแคระรักสโนว์ไวต์ พวกเขาดูแลสโนว์ไวต์และอยู่ด้วยกันมาตลอด ผมอยากให้มันเป็นแบบนี้ตลอดไปมากกว่าจ้ะ” ท้ายประโยคเริ่ม

แผ่วเบาตามความ่วงวุ่น ตาปรือลง ตรงกันข้ามกับน้ำเสียงของน้องสาวซึ่ง
ยังค่านประเด็นนี้ด้วยเสียงดังฟังชัด

“ไม่ๆ จันทรเจ้าไม่ชอบแบบที่คุณแม่พูด สโนว์ไวต์รักเจ้าชาย และ
เจ้าชายก็รักสโนว์ไวต์ เพราะงั้นพวกเขาต้องได้อยู่ด้วยกันสิคะ”

“ฟังดูดี แต่ถ้าทำแบบนั้น ลูกไม่สงสารคนแคระหรือจ๊ะ”

“สงสารทำไมคะ” เด็กหญิงกะพริบตาปริบๆ อย่างไม่เข้าใจ

“ก็สโนว์ไวต์ทิ้งคนแคระ หนีไปอยู่กับเจ้าชายในวังนะสิ”

“สโนว์ไวต์ไม่ได้ทิ้งคุณคนแคระคะ เพราะเจ้าชายมารับทั้งสโนว์ไวต์
และคุณคนแคระเข้าไปอยู่ในวังด้วยกัน และทุกๆ คนก็อยู่ด้วยกันอย่างมี
ความสุขตลอดไปไงคะ”

ปางสิตางค์นี่อึ้ง แม้จะเป็นเพียงจินตนาการของเด็กน้อย แต่เธอก็
อดยิ้มไม่ได้ มือบางปิดหนังสือนิทานลง ลูกชิ้นกระซิบผ้าห่มลูๆ ก่อน
ประทับจุ่มพิตบนหน้าผากพวกเขา

“ตอนนี้สโนว์ไวต์กับเจ้าชายน้อยของแม่ต้องนอนได้แล้ว ราตรีสวัสดิ์
จ๊ะ”

เมื่อเด็กๆ เข้าสู่ที่รากันไปหมดแล้ว หญิงสาวจึงเตรียมออกมาจาก
ห้อง เธอ่านิทานไปเก็บไว้ที่ชั้นหนังสือตามเดิม แต่ก่อนเก็บ มือบางกลับ
ชะงักเล็กน้อย

สโนว์ไวต์กับคนแคระ ช่างเหมาะเป็นนิทานเพื่อฝันสำหรับเด็กจริงๆ
เพราะลงเอยด้วยความสุขของตัวละครเสมอ ทั้งที่ในความเป็นจริงเจ้าชาย
ที่มาพบกับเจ้าหญิงตกยากคงไม่มีวันได้ครองคู่กัน ไม่มี ‘ความรัก’ และ
‘ความสุขชั่ววันจันทร์’ อะไรทั้งนั้น

ในนิทาน สโนว์ไวต์กินแอปเปิลอาบยาพิษแล้วตายลง แต่หล่อนฟื้น
คืนชีวิตได้เพราะจุ่มพิตของเจ้าชาย ทว่าในโลกของความจริง สโนว์ไวต์ไม่มี
ทางฟื้นคืนชีวิต ก็เหมือนกับตัวเธอนั่นเอง สาวน้อยแสนอ่อนแอคนนั้นตาย
ไปนานแล้วเพราะยาพิษ สโนว์ไวต์กลายเป็นคนใหม่ เริ่มเรื่องราวบทใหม่ที่

ไม่เหมือนในนิทาน

ตะวันพุดถูก สโนว์ไวต์ควรใช้ชีวิตเรียบง่าย อยู่กับเหล่าคนแคระต่อไปอย่างมีความสุข โดยไม่ต้องข้องแวะกับเจ้าชายอีก ใช่มั้ยล่ะ ดีที่สุดแล้ว สำหรับบทสรุปของนิทานเรื่องนี้...เธอหนึ่งคิด ก่อนจะดันหนังสือเล่มดังกล่าวกลับเข้าไปในชั้นอย่างรวดเร็ว

วันรุ่งขึ้นปางลิตางค์ตรงไปบริษัทตามปกติ ไม่ใช่เพื่อไปทำงาน แต่ไปเพื่อทำเรื่องขอลาออกให้ถูกต้อง หัวหน้าแผนกคงจะตกใจกับการตัดสินใจอย่างปัจจุบันทันด่วนของเธอมาก เขาพยายามคัดค้าน และถามหาเหตุผลในการลาออกครั้งนี้ แต่เธอก็ให้เหตุผลว่า เป็นเรื่องของความขัดข้องส่วนตัวเท่านั้น อย่างไรก็ตาม การลาออกของเธอไม่ได้รับการอนุมัติอย่างที่คิด หัวหน้าแผนกน่าจะจดหมายลาออกของเธอมาคืนในตอนสายของวันนั้นเอง พร้อมด้วยเหตุผลที่ฟังแล้วน่าโมโหที่สุด

‘ท่านประธานไม่อนุมัติการลาออกของคุณ’

หากนี่คือการจกใจย้ำโมโห ก็ถือว่าเขาทำสำเร็จอย่างสวยงาม ปางลิตางค์พยายามสอบถามจากหัวหน้าแผนกเกี่ยวกับเหตุผลที่ประธานบริษัทไม่อนุมัติจดหมายลาออกของเธอ แต่เขาก็ไม่รู้จะอะไรมาไปกว่าที่เธอรู้ แนะนำได้เพียงว่า หากมีข้อสงสัย ขอให้ไปพบประธานด้วยตัวเองจะดีกว่า ดังนั้นแม้ว่าจะไม่เต็มใจ แต่หญิงสาวก็ตัดสินใจไปพบตัวต้นเรื่องด้วยตัวเองในช่วงบ่าย ตั้งใจจะเคลียร์ปัญหาให้จบเรื่องจบราว

ห้องทำงานของภครตั้งอยู่ชั้นบนสุดของตึก เพียงแค่เธอย่างเท้าออกจากลิฟต์ก็เห็นถึงความอลังการสมฐานะแล้ว ร่างบอบบางเดินอย่างระมัดระวังไปบนทางเดินที่ถูกปูด้วยพรมสีแดงเข้มอย่างดี เดินผ่านภาพเขียนราคาแพง และแจกันดอกไม้ขนาดใหญ่ที่ตั้งประดับไปตลอดแนว ตรงไปยังสุดปลายทางเดิน จักรพันธ์นั่งประจำอยู่ที่โต๊ะหน้าห้องเจ้านาย พอได้ยินเสียงฝีเท้า เขาก็หันมองตามเสียง ครั้นเห็นว่าเป็นใคร เขาก็รีบลุกขึ้น

ต้อนรับด้วยรอยยิ้มกว้าง

“อ้าว เซฟนั่นเอง อุตส่าห์มาถึงที่นี่ มีเรื่องอะไรหรือเปล่าครับ”

“ฉันอยากจะมาขอพบท่านประธานนะคะ ไม่ทราบที่ท่านอยู่หรือเปล่า”

“อยู่ในห้องครับ ไม่มีแขกพอดี แต่ท่านกำลังพักทานอาหารกลางวันอยู่ อาจต้องรออีกสักพัก เรื่องด่วนหรือเปล่าล่ะครับ”

พักทานอาหารกลางวัน? ในเวลาบ่ายสามกว่าอย่างนี้หรือ น่าขันสินดี ฟังดูเป็นข้ออ้างหลบเลี่ยงเธอเสียมากกว่า

“เรื่องด่วนค่ะ” เธอตอบด้วยน้ำเสียงเข้ม คงพยายามอย่างยิ่งที่จะข่มความไม่พอใจเอาไว้ในอกให้มากที่สุด จะไม่ด่วนได้อย่างไร ในเมื่อเรื่องนี้เกี่ยวกับความเป็นความตายของเธอ เธอไม่อยากเสียเวลาติดอยู่ที่นี้นานกว่านี้เสียด้วย “ฉันมีข้อคำถามที่อยากจะหารือกับท่านประธานให้ได้”

พอได้รับการยืนยันเสียงแข็งเช่นนั้น เลขานุการหนุ่มจึงยินยอมที่จะลงกดอินเตอร์โฟนติดต่อเจ้านายให้โดยไม่ได้หวังผลเท่าใดนัก เกือบจะต้องทำใจว่าอาจจะถูกต่อว่าแล้ว เพราะเขาทราบดีว่าเจ้านายไม่ชอบให้ใครมาขัดจังหวะระหว่างรับประทานอาหาร แต่คราวนี้มาแปลก เพราะเขาไม่ว่าอะไรสักคำ มีหน้าซ้ำกลับดูอารมณ์ดีมาก รวากับรอยยิ้มแล้วว่าเธอจะมาเมื่อไร

“ท่านประธาน เซฟปางสิตางค์มาขอพบท่านครับ ไม่ทราบว่าจะให้เธอรอก่อน หรือว่า...”

“ให้เข้ามาได้เลย”

แปลกแต่จริง เซฟคนสวยท่านนี้คงเป็นคนแรกเลยกระมังที่เจ้านายยินดีให้ขัดจังหวะได้ในเวลาส่วนตัวแบบนี้ จักรพันธ์เกาศีระชะแกรกๆ กดวางสายเจ้านาย แล้วหันมาทางแขกสาว “ท่านประธานให้เซฟเข้าพบได้ เชิญทางนี้เลยครับ”

“ขอบคุณค่ะ”

เลขานุการหนุ่มเดินนำเธอเข้ามาด้านใน ที่ถูกจัดไว้เป็นห้องรับรองแขกที่มาติดต่อ และเดินต่อไปยังประตูบานใหญ่ เขาบรรจงเคาะประตู และเมื่อได้ยินเสียงอนุญาตจากเจ้านายหนุ่ม เขาจึงเปิดประตูให้เธอเข้าไปเพียงลำพัง

แขกสาวกวาดสายตาไปรอบห้องอย่างพิจารณา ช่างในนี้ก็ไม่ได้หรูหราไปกว่าภายนอก ห้องทำงานกว้างขวาง พร้อมเฟอร์นิเจอร์ครบครัน ถูกจัดวางอย่างเป็นระเบียบและลงตัว เธอชะงักไปเล็กน้อย เมื่อสายตาพลันสะดุดกับกระเช้าขนมไทยแสนหจันและบุหลันดั้นเมฆ ซึ่งตั้งอยู่บนโต๊ะในห้อง เพียงแค่เห็นแวบเดียวเธอก็จำกันได้ทันที เพราะมันคือกระเช้าขนมที่เธอจัดเองกับมือ

ที่แท้ชายหนุ่มปริศนาที่มารับกระเช้าไปก็คือภากรอย่างนั้นสินะ ถ้าอย่างนั้นการที่เธอได้เข้ามาทำงานที่นี่ก็คงจะเป็นความตั้งใจของเขาตั้งแต่แรก

ร่างบางก้าวต่อไปได้อีกเพียงสองสามก้าวก็ต้องหยุดกึก เมื่อสายตาสะดุดกับสำหรับอาหารที่ยังตั้งค้างอยู่บนโต๊ะทำงาน พร้อมกับท่านประธานหนุ่มที่เพิ่งจะวางช้อนส้อมในมือลง

กินข้าวอยู่จริง ๆ สินะ ดูท่าจะไม่ใช้แค่ข้ออ้างหลบเลี่ยงเธออย่างที่คาดการณ์

“ขอโทษค่ะ ทานให้เสร็จก่อนก็ได้ เดี่ยวฉันมาใหม่”

แม้จะไม่มีมิตรต่อกัน แต่เธอก็มีมารยาทพอที่จะยอมรับผิด อย่างน้อยเธอก็ไม่ควรบุกเข้ามารบกวนเวลาส่วนตัวของเขา แต่ภากรกลับบอมนัยน์สายหน้าไปมาเป็นเชิงว่า เขาไม่ขัดข้องกับเรื่องนี้

“ไม่เป็นไร พี่ทานอิมแล้ว” เขาว่าก่อนจะใช้ผ้าซับมุมปากอย่างเรียบร้อย คงจะเห็นจากสีหน้าแปลกใจของสาวเจ้า เขาจึงขยายความต่อ “พอดีพี่เพิ่งประชุมกับลูกค้าเสร็จ ตั้งแต่เช้ายังไม่ได้ทานอะไรเลย เพิ่งได้ทานนี่ละ อาจจะช้ากว่าคนอื่นไปหน่อย”

ไม่หนอยกระมัง อีกไม่กี่ชั่วโมงก็จวนเจียนจะเลิกงานอยู่แล้ว ไม่รู้ว่า

เขาทำงานหนักจนลืมนกินข้าวกินปลาแบบนี้ทุกวันเลยหรือเปล่า แต่ต่อให้เป็นแบบนั้นจริง เธอก็ไม่จำเป็นต้องสนใจเลยไม่ใช่หรือ ในเมื่อมันไม่ใช่เรื่องของเธอลักหน้อย ปางสิตางค์คิดในใจ ก่อนจะเริ่มเข้าประเด็นสำคัญ และไม่ลืมที่จะย่นธนบัตรจำนวนหนึ่งให้เขา ครั้นพอคิ้วเข้มเล็กขึ้นเป็นเชิงถาม เธอก็เงยหน้าขึ้น

“เงินทอนค่ากระเช้าขนมค่ะ คุณให้เกินไว้เมื่อคราวก่อน”

ดูเหมือนภาการจะไม่ต้องการรับเงินส่วนที่เกินคืน เห็นได้จากการที่เธอไม่ยอมเอื้อมมือมารับ ทั้งยังบอกให้เธอเก็บเงินส่วนนี้ไว้ด้วย แต่มีหรือที่เธอจะรับไว้ เธอไม่ใช่ขอทานลักหน้อย หญิงสาวกระแทกธนบัตรลงบนโต๊ะ เป็นการบอกว่าเธอไม่ต้องการมันเช่นกัน

“เก็บเงินของคุณไว้เถอะค่ะ ฉันไม่ต้องการ”

“น้องตื้อแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไร”

ปางสิตางค์ทำเป็นไม่ได้ยินวาจาอันแสนกวนใจนั้น และเข้าประเด็นแห่งการมาเยือนครั้งนี้ทันที

“คุณคงทราบที่อยู่แล้วใช่ไหมคะว่าฉันมาพบคุณที่นั่นทำไม”

อาการแสนเย็นชาและห่างเหิน คงไม่ใช่ปฏิกิริยาที่ภาการหวังจะได้เห็น จากอดีตคนรักเป็นแน่ เห็นได้จากดวงตาเข้มซึ่งราแสงลงรูปหนึ่ง แต่จำต้องฉาบปิดความเศร้าด้วยรอยยิ้มบาง เก็บงำความรู้สึกไว้ในส่วนลึกที่สุดของหัวใจ

“เรื่องลาออกหรือ”

“ค่ะ”

“นั่งลงก่อนสิ” เขาผายมือไปยังเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม “จะดื่มหรือทานอะไรหน้อยไหม น้องควรทานข้าวให้เยอะกว่านี้ ตัวผอมบางยังกับกระดาดแล้ว ใช้ได้ที่ไหน”

ปางสิตางค์ขบริมฝีปากแน่น เธอไม่ยอมนั่งลงตามคำเชื้อเชิญ และแน่นอน ไม่ยอมรับข้อเสนอให้ดื่มหรือกินอะไรจากเจ้าของห้องด้วย ยิ่งเขา

สร้างทำเป็นห่วงใย ความเกลียดชังก็ยิ่งถาโถมอย่างรุนแรง คิดว่าตัวเองเป็นใครกัน ทั้งๆ ที่ทำกับเธอไว้สารพัด ยังมีหน้ามาสร้างทำเป็นห่วงเธออีก คิดว่าเธอโง่มากถึงขั้นยอมเชื่อคำโกหกเขาอีกหรืออย่างไร

“ขอโทษนะค่ะ แต่ว่าเรามาเข้าเรื่องกันเลยดีกว่า” เธอเข้าเรื่องอีกครั้ง พยายามข่มเสียงไม่ให้สั่นจากความโมโห “ทำไมคุณถึงไม่ยอมอนุมัติให้ฉันลาออก”

ประธานหนุ่มเพียงนิ่งและยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่เธอเกลียดที่สุด ราวกับเขากำลังเยาะเย้ยหรือยั่วประสาทเธออยู่อย่างไรอย่างนั้น

“เพราะเหตุผลในการลาออกของน้องยังไม่ดีพอ”

ยังไม่ดีพอ? นี่เขาหมายความว่าอย่างไร

“ถ้าลาออกแล้ว น้องจะไปทำอะไร มีแผนอื่นที่ดีกว่านี้หรือ”

“ฉันเพื่อความสบายใจค่ะ ส่วนต่อจากนี้ฉันจะไปทำอะไร หรือมีแผนที่ดีกว่านี้หรือไม่ มันก็ไม่เกี่ยวกับท่านประธานเลยสักนิด” เธอว่าใสอย่างอดรนทนไม่ไหว และแทนที่จะโกรธจนรีบไล่เธอออกตามที่คาดการณ์อีกฝ่ายกลับอมยิ้มอย่างนึกขำปนเอ็นดูเธอเสียอีก

“น้องยังเหมือนเดิม ไม่เปลี่ยนไปเลยนะ”

หญิงสาวสะดุดก็กับคำว่า ‘ไม่เปลี่ยน’ พร้อมอารมณ์ฉุนเฉียวที่เล่นปราดมาจับในอก

“ฉันเป็นยังไง”

“ก็เป็นอย่างนี้ เป็นเด็กน้อยของพี่”

แม้ว่าเสียงนั้นจะนุ่มนวลไม่ต่างอะไรจากเมื่อก่อน แต่มันไม่ได้ช่วยให้เธอเคลิ้มจนรู้สึกอยากเสวนากับเขามากขึ้น ตรงกันข้ามกลับรู้สึกว่าเขา กำลังเปิดสงครามทางจิตวิทยากับเธอมากกว่า เหลือเชื่อจริงๆ เธอไม่ใช่สาวน้อยไร้เดียงสาที่จะหลงใหลในถ้อยคำหวานหูแต่เชื่อถือไม่ได้ นั่นอีกต่อไปแล้ว

“ขอโทษนะค่ะ แต่ฉันคิดว่าคุณคงเข้าใจอะไรผิด”

“เข้าใจผิด? พิจารณาว่าไม่ใช่ละ ดูจากการตัดสินใจเรื่องลาออกก็พอจะรู้ ไม่มีผู้ใหญ่คนไหนใช้ความรู้สึกส่วนตัวมาตัดสินใจเด็ดๆ ของตัวเองตามอำเภอใจกันหรอก”

คนถูกหว่านไม่เป็นผู้ใหญ่ถึงกับชะงัก ถลึงตามองอีกฝ่ายอย่างไม่พอใจ แต่เขาทำเป็นมองไม่เห็น ครั้นเห็นอย่างนั้นโทสะในอกก็ยิ่งระอุจนอดไม่ได้ที่จะยกย่อนกลับไปทันที

“แล้วคุณล่ะคะ ท่านประธาน ฉันไม่ทราบว่าคุณมีแผนอะไรหรอนะ แต่คุณจงใจเลือกฉันแบบนี้ ทั้งที่มีเซฟเก่งๆ กว่าฉันตั้งมากมาย กล้าพูดหรือเปล่าว่าไม่ได้ใช้เส้นสาย ไม่ได้ใช้ความรู้สึกส่วนตัวมาเกี่ยวข้องเหมือนกัน”

พอถูกสวนกลับอย่างนั้น ชายหนุ่มก็โคลงศีรษะไปมา

“สำหรับเรื่องนี้พี่ไม่ปฏิเสธหรอก ก็จริงที่ว่าในตอนแรกพี่ชวนน้องเข้ามาทำงานที่นี่เพราะความรู้สึกส่วนตัว” เขายอมรับอย่างตรงไปตรงมา ทำเอางงสับสนชั่วครู่

“แต่อย่างน้อยความรู้สึกของพี่ก็ผ่านการกลั่นกรองจากบอร์ดบริหารมาอย่างถี่ถ้วนแล้ว กรรมการเลือกน้องเป็นเซฟเพราะความสามารถ เพราะน้องทำผลงานได้ดีในการประเมิน ไม่ใช่เพราะเหตุอื่น พี่ขอยืนยัน พี่ไม่ได้ทำอะไรตามอำเภอใจอย่างแน่นอน และน้องเองก็ควรจะทำแบบเดียวกับพี่ด้วย ระวังหน่อย ตำแหน่งเซฟของซันแอร์ไลน์เป็นตำแหน่งที่ใครๆ ก็อยากได้ อย่าให้ใครตำหนิน้องได้ว่า น้องไม่มีวุฒิภาวะ อยากจะมาก็มา อยากจะไปก็ไป ทำอะไรไม่คิดหน้าคิดหลัง พี่เป็นห่วง”

“นี่คุณ...!”

“คิดให้มาก มองให้รอบด้าน วันนี้กลับไปพักให้ใจเย็นๆ ก่อน ถ้าน้องยังยืนยันเหมือนเดิม เราค่อยมาคุยกันใหม่ในวันพรุ่งนี้ แต่อย่าลืมน้องกำลังมีปัญหาเรื่องเงิน การตัดสินใจลาออกแล้วกลับไปเจอปัญหาเดิมๆ ลงท้ายด้วยการเป็นหนี้ระบบเพิ่มอีก ไม่ใช่ทางเลือกที่ฉลาด”

แม้จะโกรธอย่างไรแต่ปางลิตางค์ก็จำต้องขมใจ ไม่ได้ตอบอะไรกลับไป เธอตัดสินใจหันหลังและรีบออกมาจากห้อง เพราะรู้ว่าต่อให้ทำอะไรกลับไปตอนนี้เขาก็คงไม่ยอมเลิกคัดค้าน เธอไม่รู้ว่าจะกรพ็นธรายงานชีวิตส่วนตัวเธอให้เจ้านายทราบไปก็เรื่องและละเอียดแค่ไหน ลำพังแค่เขารู้ถึงปัญหาหนี้สินของเธอ ก็ชวนน่าสมเพชมากพอแล้ว หากเขารู้เรื่องครอบครัวเธอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องลูก เธอคงยิ่งนำเวทนามากขึ้นอีก

เธอไม่ต้องการความช่วยเหลือ ไม่ต้องการดูน่าสงสารในสายตาของผู้ชายพรรคั้น คอยดูเถอะ ในเมื่อเธอยืนยันที่จะลาออกแล้ว แต่เขาไม่ยอมอนุมัติก็ช่างสิ อยากจะรู้เหมือนกันว่า พรุ่งนี้หากเธอไม่มาทำงานเสียอย่าง เขาจะมีปัญหาทำอะไรเธอได้ หญิงสาวคิดอย่างเผ็ดร้อน แต่ก็ั่นละ ความคิดของเธอมีอันต้องสะดุดไป เพราะเสียงทุ้มๆ เปลี่ยนตามหลังมาราวกับดาใจเธอได้อย่างไรรอย่างนั้น

“พรุ่งนี้พี่หวังว่าจะได้พบน้องที่ทำงาน”

“หิ! ถ้าไม่ละคะ คุณจะทำอะไรฉันได้”

“ตัวพี่อาจจะไม่ แต่ฝ่ายกฎหมายของชั้นเอร์ไลน์อาจจะทำ”

น้ำเสียงเย็นๆ ของภากการทำให้คนที่ตั้งใจจะออกไปจากห้องอยู่แล้วตัวแข็งทื่อ หันขวับกลับมามองทันที ตั้งใจจะถามว่ามันหมายความว่าอย่างไร แต่คำพูดที่เปลือก็กลืนหายลงคอไป เมื่อคนที่ควรจะนั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานอย่างเคย ลูกขึ้นมาและเข้ามาประชิดตัวเธอตั้งแต่เมื่อไรไม่ทราบ ไกลจันร่างน้อยเกือบจะหันไปชนกับแผ่นอกแข็งแรงอยู่รอมร่อ ลงท้ายเธอต้องเป็นฝ่ายก้าวถอยหลังเอง จนหลังสัมผัสกับกำแพงเย็นๆ ทางด้านหลัง

“บอร์ดบริหารคงไม่ปลื้มนัก ถ้าต้องสูญเสียบุคลากรมีคุณภาพอย่างน้องไปเร็วกว่าเวลาที่ตกลงกันไว้ในสัญญา เราลงทุนและเสียโอกาสไปหลายอย่างเพื่อจะคัดเลือกน้องเข้ามาทำงาน ใครจะรับผิดชอบกับความเสียหายในส่วนนี้”

“นี่คุณกำลังขู่ฉันหรือคะ”

“พี่เรียกสิ่งนี้ว่าคำเตือน แต่ถ้าน้องจะคิดว่ามันคือคำขู่ก็แล้วแต่ละกัน ยังไงก็ตาม อย่าลืมนะว่าบริษัทต้องหาคนรับผิดชอบถ้าเกิดการผิดสัญญากันขึ้น และคงหลีกเลี่ยงการฟ้องร้องไม่ได้ พี่ไม่อยากให้เรื่องเลยเถิดไปถึงขั้นนั้น เพราะลำพังตอนนี้้องก็คงมีปัญหามากพออยู่แล้ว น้องเป็นเซฟ เซฟต้องอยู่ในครัว ไม่ใช่อยู่ในโรงในศาล” พูดแล้วชายหนุ่มก็ยกแขนข้างหนึ่งขึ้นยันกำแพงด้านหลังเธอ

ปางสิตางค์ผววูบ พยายามขยับหนีแต่ทำไม่ได้ เพราะแขนอีกข้างของเขายกตามขึ้นกันเธอไว้อย่างรวดเร็ว คราวนี้ยิ่งย่ำชัดว่า เธอตกอยู่ในกรงขังของเขา ตามด้วยดวงตาคมๆ ที่จ้องประสานหนึ่ง

“ทีนี้น้องรู้หรือยังว่าควรทำอะไรต่อไป เลือกสิ่งที่ดีให้ตัวเองไม่ดีกว่าหรือ”

“สิ่งที่ดีของฉัน ไม่หมายรวมถึงคุณ!”

“น้องอาจจะเกลียดพี่ และคงไม่สบายใจที่ต้องทำงานร่วมกัน แต่งานก็คืองาน แยกแยะให้ได้ อย่างนำอคติส่วนตัวมาตัดอนาคตตัวเองเลย” ไบหน้คมคายค่อยๆ เลื่อนมาใกล้ ใกล้จนลมหายใจร้อนผ่าวเป่ารดผิวแก้มอ่อนนุส น้ำเสียงทุ้มนุ่มทอดแผ่วจนเกือบจะเป็นเสียงกระซิบที่ข้างหูเธอ แม้จะบางเบาแต่กลับหนักแน่นและเจิดจ้าอยู่ในที “อยู่ที่นี่เถอะนะ แม่จันทร์ดวงน้อยของพี่”

๓

คืนเดือนมืด

ป้างลีตางค์รู้สึกว่ ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวกลายเป็นสีดำไปจนหมด ลีน ได้แต่ยืนตัวแข็งทื่อเป็นรูปสลัก แม่จันทร์ดวงน้อยงั้นหรือน่าขยะแขยง ลีนดี! ความโกรธแค้นอัดแน่นอยู่ข้างในอกจนแทบจะระเบิดออกมาอยู่ รอมร่อ เธอไม่รู้ว่าการต้องการอะไร แต่เธอจะไม่ปล่อยให้เขามาหลอกปั่น หัวหรือดูถูกเธออีก

ครั้งแรกอาจจะเรียกว่า ‘พลาด’ แต่ถ้ามีครั้งที่สองเมื่อไรมันจะถูกเรียกว่า ‘โง่’ ทันที ครั้นคิดได้อย่างนั้น พอใบหน้าคมคายเลื่อนเข้าใกล้ หญิงสาวก็ไม่รอช้า รวบรวมแรงทั้งหมดผลักอีกฝ่ายออกไปอย่างแรง

“เพื่อคุณอาจจะยังไม่ทราบ โลกนี้มันไร้จันทร์มานานแล้ว ขอต้อนรับ ลู่อินเดือนมืดนะคะ ท่านประธาน ลาก่อนค่ะ!” หญิงสาวเอ่ยเสียงกระด้าง ไม่สนใจว่าเขาจะคิดอย่างไร เธอทันได้เห็นริมฝีปากของเขาเผยอขึ้นเล็กน้อย คล้ายอยากจะทำอะไรบางอย่างเท่านั้น ก่อนที่ภาพทั้งหมดจะพ้นจากสายตา เพราะเธอเดินตังๆ ออกจากห้อง

ครั้นพอร่างบางหายไปพร้อมกับบานประตูที่ปิดดังปังอย่างแรงตาม

หลัง ภากรจึงทอดถอนหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน เขาไม่เคยคิดว่าจะได้มีโอกาสกลับมาพบกับผู้หญิงคนนี้อีก แต่แล้วโชคชะตาก็ชักนำให้พวกเขากลับมาพบกัน ผู้หญิงที่เป็นดังดวงจันทร์ในดวงใจของเขา โดยที่มีจักรพันธ์เป็นผู้นำพาโชคชะตาของพวกเขากลับมาเชื่อมกันอีกครั้ง เขาไม่เคยทราบเลยว่าเลขานุการของเขาเป็นลูกค้าประจำร้านขนมของปางสิตางค์ มาทราบก็เมื่อไม่นานมานี้ ที่จักรพันธ์หอบเอาขนมจากร้านของเธอมาฝาก...เสน่ห์จันและบุหลันต้นเมฆ

ร่างสูงก้าวไปยังมุมห้องที่ซึ่งกระเช้าขนมไทยถูกตั้งไว้บนโต๊ะ ปลายนิ้วเรียวเอื้อมแตะขนมสี่สอยในกล่องและหยิบมันขึ้นมารับประทานอย่างแสนคิดถึง รสหวานนำละมุนลิ้นทำให้เขาหวนนึกถึงวันดีๆ ระหว่างเขากับเธอ

ในครั้งแรกที่ได้ชิมขนมเหล่านี้ เขาก็เกิดคำถามทันทีว่า ใครกันที่เป็นคนทำ เพราะรสชาติช่างคุ้นเคย เหมือนรสมือของใครคนหนึ่งที่เขาไม่เคยลืม ในตอนแรกคิดว่าคงเข้าใจผิด แต่ก็ยังความสงสัยไม่ได้จึงลองสอบถามจากจักรพันธ์ และได้คำตอบว่า ซื้อมาจากร้านขนมเล็กๆ แห่งหนึ่งย่านชานเมือง เขาคงจะไม่สนใจเลย หากเจ้าของร้านคนนั้นไม่ได้เป็นผู้หญิงสาวนามว่าปางสิตางค์ หรือลูกจัน

หากนี่เรียกว่าเรื่องบังเอิญ ก็คงเป็นการบังเอิญที่น่าเหลือเชื่อ แต่มันจะเป็นไปได้หรือ เพราะปางสิตางค์ อดีตคนรักของเขานั้น เป็นบุตรสาวเพียงคนเดียวของนักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ผู้ร่ำรวย และไม่ได้มีวิถีชีวิตใกล้เคียงกับเจ้าของร้านขนมคนนี้เลย

ภากรตัดสินใจไปยังร้านขนมแห่งนั้นเพื่อพิสูจน์ให้เห็นกับตา แล้วก็เห็นจริงว่าไม่ใช่เพียงแค่ความเข้าใจผิด เพราะเจ้าของร้านคือปางสิตางค์ คนเดียวกับที่เขารู้จักจริงๆ แม้เวลาผ่านไปนานถึงห้าปีแล้ว แต่ใบหน้าของเธอยังคงดูสะสวยไม่แตกต่างจากครั้งสุดท้ายที่จากกัน จะมีก็แต่เพียงแววความเหนื่อยล้าระคนตึงเครียดที่แฝงในรอยยิ้มของเธอเท่านั้น ที่ทำให้ผู้เฝ้า

มองไกลๆ อย่างเขาไม่สบายใจ

เขาได้ยินมาจากจักรพันธ์ว่าเขาเป็นแม่ม่าย เลิกกับสามี ตอนนั้นเธอกำลังประสบปัญหาทางการเงินอย่างหนัก เขาไม่ทราบสาเหตุที่โด่ดตีสามีของเธอจึงไม่ส่งเสียค่าเลี้ยงดูให้เธอ ปล่อยให้เธอมาตระกำลำบากอย่างนี้ แต่เขาไม่อาจทนดูเฉยๆ ได้ จึงเปรยเรื่องนี้กับจักรพันธ์ให้ชักชวนเธอเข้ามาทำงานกับซันแอร์ไลน์

เพราะทราบดีว่าความสามารถในการทำขนมไทยของเธอไม่เป็นสองรองใคร นอกจากบริษัทจะได้บุคลากรมีคุณภาพแล้ว เขายังสบายใจที่ได้ช่วยเหลือเธออีกด้วย ปางสิตางค์ไม่ทำให้เขาผิดหวัง เพราะสามารถผ่านการประเมินจากคณะกรรมการคัดเลือกได้อย่างไม่ยาก และก็ถึงวันที่เธอพร้อมจะก้าวเข้ามาทำงานในบริษัทเขาในฐานะเซฟ

เขายังจดจำภาพเมื่อวันก่อนได้เป็นอย่างดี เขาแวะไปที่ร้านเพื่อรับกระเช้าขนมไทยแทนจักรพันธ์ แต่นั่นเป็นเพียงข้ออ้าง เพราะแท้จริงแล้วเขารู้ดีว่าตัวเองต้องการมาทำอะไร ร่างบอบบางในชุดเดรสสีม่วงลาเวนเดอร์ ขับผิวขาวของเธอให้สวยโดดเด่นเหมือนเคย แม้ในขณะนั้นเธอกำลังง่วนกับการสนทนาทางโทรศัพท์อยู่ด้านในร้าน และได้หันมองมาทางเขาก็ตาม

แต่เพียงแค่นี้ได้ลอบมองใบหน้าด้านข้างของเธอชั่วเวลาสั้นๆ ก็ทำให้เขารู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก รอยยิ้มหวานๆ แบบนั้นแม้จะไม่ได้มอบให้เขาโดยตรง แต่ยังจับใจเขาไม่เคยเปลี่ยน ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด แต่การที่ทราบว่าเธอเลิกกับสามีแล้ว ทำให้เขาทั้งเศร้าและโล่งใจไปพร้อมกัน แม้จะรู้ว่าเป็นไปได้ยาก และเขาอาจไม่มีสิทธิ์อีกแล้ว แต่ก็ไมอาจห้ามใจตัวเองไหว

‘มารับแล้ว ตามสัญญา’

มันเป็นความคิดชั่ววูบที่เขาเผลอเอ่ยสิ่งที่เก็บกักอยู่ในใจผ่านโน้ต เขาไม่รู้ว่าปางสิตางค์จะยอมรับหรือรังเกียจเขาหรือเปล่า แต่เขาห้ามตัวเองได้ยากเหลือเกิน จะซัดเกินไปหรือไม่ หากเขาจะกลับมาทำตามสัญญาเก่าก่อนนั้นอีกครั้ง

‘พิธีัญญา ที่จะทำให้น้องมีความสุขที่สุด’

ต่อให้เธอเกลียดเขา แต่เขาคงปล่อยให้เธอลำบากไม่ได้ เหมือนสมัยก่อนที่เธอไม่เคยปล่อยให้เขาเผชิญกับความยากลำบากเพียงลำพังเช่นกัน

ร่างสูงเดินกลับมาหนึ่งที่โต๊ะทำงาน ก่อนกดอินเตอร์โฟนเรียกเลขานุการเข้ามาสั่งงาน

“ครับ ท่านประธาน”

“บอกฝ่ายกฎหมายเราเตรียมตัวให้พร้อม คอยดูเซฟปวงสิทธิางค์ ถ้าพรุ่งนี้เธอไม่มาทำงาน ให้ทีมทนายส่งโนติสต์ไปหาเธอทันที”

“อะไรนะครับ!” จักรพันธ์หน้าเหวอ พอได้ยินคำสั่งการจากเจ้านายอีกครั้ง จากความตกใจจึงแปรเปลี่ยนเป็นความไม่เข้าใจ “ผมขออนุญาตเรียนถามได้ไหมครับว่าทำไมท่านต้องทำแบบนี้”

“ฉันยังไม่อนุมัติให้เธอลาออก เธอจะไปจากที่นี่ไม่ได้ การลาออกของเธอแบบกะทันหัน ทั้งๆ ที่ยังไม่ครบเวลาในสัญญาจ้าง เป็นการผิดสัญญา ทำให้บริษัทเสียหาย สูญเสียเวลาและโอกาสที่จะได้บุคลากรคนอื่นมาทำงาน อีกอย่างเธอควรได้เรียนรู้ว่า ที่นี่ไม่ใช่โรงแรมที่คิดอยากจะมีมา ก็อยากจะไปก็ไปตามใจชอบ”

จักรพันธ์ฟังเหตุผลของเจ้านายด้วยความงุนงง เขาเคยรับใช้เจ้านายมาหลายปีแล้ว ตั้งแต่ครั้งที่ท่านยังศึกษาปริญญาโทและหลักสูตรนักบินพาณิชย์อยู่ต่างประเทศ จวบจนย้ายกลับมารับช่วงตำแหน่งต่อจากท่าน ประธานคนเก่าที่สาขาใหญ่แห่งนี้ เขายังไม่เคยเห็นท่านสนใจพนักงานคนใดในบริษัทมากเท่านี้มาก่อนเลย พนักงานคนใดจะลาออก จะอยู่หรือไป ก็ไม่เห็นเคยคัดค้านสักที แต่พอเป็นเซฟปวงสิทธิางค์ท่านนั้นแหละ ท่านประธานกลับคำนึงหัวชนฝาเสียอย่างนั้น

“ก็เลยต้องดำเนินการทางกฎหมายกับเธอหรือครับ ไม่จำเป็นต้องทำถึงขั้นนั้นเลย สงสารเซฟออกครับ เธอกำลังมีปัญหาเรื่องเงินด้วย”

“ก็แค่หนังสือทวงหนี้ เธอจะมีเพิ่มมาอีกสักฉบับคงไม่เป็นไร”

พอได้ฟังอย่างนั้น เลขานุการหนุ่มยังมีสีหน้าประหลาดใจมากขึ้นไปอีก น้าแปลกจริง ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ท่านดูจะห่วงใยเธอเป็นพิเศษ ให้เขาชักชวนเธอเข้าทำงาน เป็นธุระให้หลายเรื่อง ไม่เว้นแม้กระทั่งเรื่องหนี้สิน ท่านก็คอยเจรจาช่วยเหลืออย่างลับๆ ด้วย จนเขาอดสงสัยไม่ได้ว่า ผู้หญิงคนนี้มีความสัมพันธ์อย่างไรกับท่านประธานกันแน่ บางทีอาจจะเป็น ‘คนพิเศษ’ ของท่านหรืออะไรทำนองนั้นก็ว่าได้ แต่พอมาวันนี้ท่านประธานกลับเปลี่ยนท่าที ราวกับพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ คิดจะทำให้เธอเดือดร้อนเสียอย่างนั้น

“ผมไม่เข้าใจเลย ท่านประธานคอยช่วยเซฟมาตลอดนี้ครับ แต่ทำไมถึง...”

“ฉันยังคงช่วยเธออยู่ ด้วยวิธีของฉัน” เจ้านายหนุ่มยืนยันหนักแน่น เพราะเขารู้จักปางสีตางค์ดีพอที่จะทราบว่ เธอไม่ใช่คนที่จะยอมรับเงินใครฟรีๆ หากว่าเขาเสนอตัวช่วยปลดหนี้ให้เธอ เธอคงปฏิเสธแน่นอน เพราะอย่างนั้นคงเหลือเพียงวิธีเดียว คือการดึงเธอมาทำงานกับชั้นแอร์ไลน์เท่านั้น ต่อให้เป็นการบังคับกลายๆ ก็ตาม “ฉันไม่อยากให้เธอสูญเสียโอกาสดีๆ ในการทำงานเพียงเพราะทิสู้ส่วนตัว ถ้าทำตามใจแบบนี้ เธอยิ่งจะปลดหนี้ได้ลำบาก ทั้งหมดนี้เพื่อตัวของเธอเอง”

คำชี้แจงจากเจ้านายทำให้คนช่างสงสัยถึงบางอ้อ ที่แท้ก็ไม่ได้ต้องการคัดค้าน ตั้งป้อมเป็นศัตรูจริงจัง เพียงแต่อยากหาเรื่องให้เธออยู่ทำงานที่นี้ต่อเท่านั้นสินะ

“อย่างนี้นี่เอง แต่ถ้าทำแบบนั้นแล้ว เซฟจะไม่เกลียดท่านหรือครับ”

“เธอเกลียดฉันอยู่แล้ว จะเกลียดมากขึ้นอีกหน่อยคงไม่ต่างกัน ฝากจัดการให้เรียบร้อยด้วย”

แม่น้ำเสียงผู้พูดจะราบเรียบ แต่แวตากลับล้วนทางกันอย่างสิ้นเชิง เพียงแค่เห็นแวตาของเจ้านายหนุ่ม จักรพันธ์ก็ทราบได้ทันทีถึงสิ่งที่สงสัยมาตลอด เธอคนนั้นคงเป็นคนสำคัญของท่านประธานจริงอย่างที่สันนิษฐาน

อีกด้านหนึ่ง ‘เธอคนนั้น’ ที่ถูกกล่าวถึง ก็กำลังมุ่งหน้ากลับบ้านด้วยอารมณ์ที่ทั้งโกรธซึ่งและตึงเครียดอย่างมาก แต่ความเครียดของเธอคงยังไม่ถึงที่สุด เพราะในวันต่อมา หลังจากที่เธอตัดสินใจไม่ไปทำงาน หนังสือแจ้งให้ชำระหนี้จากชั้นแอร์ไลน์ก็ร่อนส่งตรงถึงบ้านอย่างทันใจ ใจความว่าให้เธอชำระหนี้สองล้านบาท เป็นค่าเสียหายและสูญเสียโอกาสในด้านต่างๆ ของชั้นแอร์ไลน์ภายในเจ็ดวัน มิเช่นนั้นแล้วบริษัทจะดำเนินการตามกฎหมาย

สองล้านนั้นหรือ ให้เธอจ่ายเงินมากขนาดนั้นภายในเจ็ดวัน เพียงเพราะเธอไม่ต้องการทำงานกับเขาเนี่ยนะ นี่มันจกใจกลั่นแกล้งกันชัดๆ

มือบางขยับไปทวงหนี้ทั้ง แล้วปามันไปสุดมุมห้องด้วยความขุ่นเคือง เป็นจังหวะเดียวกับที่ลูกๆ ของเธอเข้ามาในห้องพร้อมกับพี่เลี้ยงพอดี เธอใจหายวูบ เพราะก้อนกระดานนั้นเฉียดผ่านใบหน้าของเด็กๆ ไปอย่างหวุดหวิด

“ตะวัน จันทร์เจ้า!” เธอร้องออกมาอย่างตกใจ พุ่งตรงเข้าไปดูอาการลูกทันที “แม่ขอโทษ แม่ขอโทษ แม่ไม่ได้ตั้งใจ ลูกเจ็บตรงไหนหรือเปล่า” เธอพรวดถามไม่หยุดปาก แม่เด็กน้อยจะยิ้มว่า ยืนยันว่าไม่ได้บาดเจ็บอะไร แต่เธอก็ยังรู้สึกเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ดี เธอเกือบจะทำร้ายลูกๆ เพราะความโกรธจนขาดสติเสียแล้ว

“คุณแม่ขา คุณแม่เป็นอะไรคะ หน้าบึ้งเหมือนคุณยักษ์ในนิทานเลย”

“เปล่าจ๊ะ แม่ไม่ได้เป็นอะไร”

“คุณยักษ์จะทำหน้าแบบนี้ตอนโมโห คุณแม่กำลังโมโหเหมือนคุณยักษ์หรือเปล่าคะ”

พอถูกลูกถามอย่างนั้น มารดาคนสวยจึงจำต้องเปลี่ยนท่าที ยอมตอบอ้อมแอ้ม

“จ๊ะ อันที่จริงแม่ก็โมโหอยู่บ้าง”

“ใครทำให้คุณแม่โมโหคะ ใช่ว่าคุณเจ๊คที่ป็นต้นถั่วขึ้นมาหรือเปล่า”

เด็กหญิงถามซื่อๆ เรียกเสียงหัวเราะจากคนถูกถามได้อย่างน่ามหัศจรรย์
“ไม่ใช่จ๊ะ ไม่ใช่แจ๊คหรอก”

แม่ไม่ใช่แจ๊ค ผู้ขายยักซ์ แต่ภารกิจของภารกรงใกล้เคียง เพราะตั้งใจ
จะฆ่าเธอให้ตายเหมือนกัน

“ถ้าไม่ใช่คุณแจ๊ค แล้วใครหรือคะ”

ปางสิตางค์ตั้งใจจะปล่อยผ่านเรื่องนี้ไปแล้วด้วยการไม่ตอบคำถาม
เพราะมันจะทำให้เธอกลับมาอารมณ์เสียได้ แต่ลูกชายของเธอที่ยืนอยู่หลัง
พริ้งเพรา กลับเอ่ยแทรกขึ้นมา ก่อนสร้างความฉงนให้แก่เธอมาก

“ดวงอาทิตย์ใหม่หะ ที่ทำคุณแม่โมโห” เด็กชายตะวันกล่าวถาม
พลางชี้ไปยังหนังสือทวงหนี้ที่เธอเพิ่งจะขยำทิ้งไป และตอนนี้พริ้งเพรา กำลัง
คลี่ออกอ่านด้วยมือสั่นเทา ต้นตอของการคาดเดาของเด็กน้อยคงจะมาจาก
ตราประทับของบริษัทซันแอร์ไลน์

เธอไม่อยากยอมรับเลยว่า การคาดเดาของลูกชายนั้นตรงตามความ
จริงแค่ไหน เพราะหวนนึกถึงที่ไร ก็สร้างความหงุดหงิดให้เธอทุกที ใช้...
ดวงอาทิตย์ดวงโตดวงนั้นละ ที่เป็นต้นเหตุของเรื่องราวไม่เข้าที่นั่นทั้งหมด!

“คุณแม่โมโหใครหรือคะ คุณแม่ยังไม่บอกจันทร์เจ้าเลย”

“ก็แค่คนคนหนึ่งนะจ๊ะ ไม่ได้สำคัญพอที่ลูกจะต้องสนใจหรอกเนอะ
สาวน้อยของแม่” เธอตัดสินใจตอบลูกไปอย่างนั้นเพื่อตัดปัญหา แต่สาวน้อย
ที่วักกลับยื่นมือเล็กๆ มาแตะที่ข้างแก้มของเธอ

“จันท์ยืมสิคะ ชีส”

พอถูกลูกดึงเข้าให้ หญิงสาวจึงผ่อนคลายอารมณ์คุกรุ่นลงด้วยการ
แยมริมฝีปากเล็กน้อย แต่รอยยิ้มของเธอคงยังไม่ถูกใจเด็กหญิงพร-
พระจันทร์ มีน้อยจึงช่วยประคองดั่งแก้มของเธอขึ้น คงต้องการให้แม่ยิ้ม
กว้างกว่านี้

“ชีส ชีส”

เสียงใสๆ กระตุ้นให้เธอคลายยิ้มได้ตามสั่ง ราวกับมนตร์วิเศษ

“ยืมแบบนี้ใช้ได้หรือยังจ๊ะ”

แทนคำตอบ เด็กน้อยยิ้มร่า กระโดดโลดเต้นพอใจ

“เฮ้ย คุณยกษ์ไปแล้ว คุณยกษ์ไปแล้ว”

ปางลีตางค์หัวเราะ เห็นได้ชัดว่าคราวนี้เธอสอบผ่านในการยืม และสามารถขับไล่คุณยกษ์ออกไปจากห้วงอารมณ์ยามนี้ได้แล้ว แม้จะแค่ชั่วคราวก็ตามที

เมื่อบุตรสาววิ่งต้อไปเล่นกับพี่ชายที่มุมห้องแล้ว พรึ่งเพราะจึงมีโอกาเข้ามาสอบถามถึงปัญหาคราวนี้บ้าง

“คุณลูกจัน ทางชันแอร์ไลน์จะฟ้องร้องคุณหรือคะ”

“ค่ะ ก็อย่างที่เห็น”

“แบบนี้ก็แย่นะสิ เงินตั้งเยอะ เราจะไปหามาจากไหน”

คุณภากรหน่อ ไม่น่าทำกันอย่างนี้เลย คนเคยรักเคยชอบกันแท้ๆ

“แล้วคุณจะทำยังไงต่อไปละคะ ไม่ต้องพูดถึงเจ็ดวัน ต่อให้ใช้เวลากอีกเป็นปี ก็ยังไม่แน่ว่าจะหาเงินมาขนาดนั้นมาจ่ายได้หรือเปล่า”

จริงอย่างที่พรึ่งเพรากล่าว เธอมีแต่หนี้ท่วมหัว ไม่มีปัญญาจะหาเงินมาขนาดนั้นมาจ่ายให้ชันแอร์ไลน์ได้หรอก ต่อให้เรื่องไปถึงชั้นชั้นโรงชั้นศาล และสุดท้ายเธออาจจะชนะคดี แต่กว่าจะถึงขั้นนั้นก็คงต้องเสียเวลาและเงินทองไปมาก ไม่ว่าจะมองในแง่ไหน เธอก็มีแต่เสียกับเสียเท่านั้น ในสถานการณ์อย่างนี้ เธอควรจะทำอย่างไรดีนะ

ในระหว่างที่กำลังคิดไม่ตกอยู่นั่นเอง สายตาก็พลันเหลือบไปมองลูกๆ ของเธอที่มุมห้อง เธอคิดว่าพวกเขากำลังนั่งเล่นกันอยู่ตามประสา แต่ครั้งนี้ไม่ใช่ นอกจากเด็กชายตะวันที่กำลังวาดภาพเสียๆ เป็นรูปอัศวินและอาทิตยดวงโตอย่างเคยแล้ว เด็กหญิงจันทร์เจ้าก็กำลังชะมักเขม่นกับการฝึกเขียนหนังสืออยู่เช่นกัน

“ก. เอ้ย ก๊าบๆ” แม้จะยังเขียนไม่คล่อง ต้องอาศัยการลากเส้นตามเส้นประ แต่ท่าทางมุ่งมั่นในการหัดเขียนหนังสือของเธอตามแบบฝึกหัดที่

มารดาซื้อให้หน้าประทับใจมาก ทำให้ปางสิตางค์ต้องเข้าไปช่วยประคองมือน้อยๆ ลากเส้นฝึกเขียนหนังสืออีกแรง ยิ่งเห็นลูกตั้งอกตั้งใจแบบนี้ ก็ยิ่งสะท้อนใจตัวเองเพราะตนเกือบหลงลืมหน้าที่ของคนเป็นแม่ไป

“คุณแม่ขา จันท์เจ้าเขียน ก. ก๊าบ สวยไหมคะ” เด็กหญิงยิ้มแจ่มพอลากเส้นเสร็จก็ชูสมุดแบบฝึกหัดอวดมารดา คงอยากให้เห็นชัดๆ ว่าเธอเขียนหนังสือได้เก่งแค่ไหน

“สวยจ๊ะลูก แต่นี่เรียกว่า ก. ไก่คะ”

“ก. เอ้ย ก๊าบๆ!”

“โอ้ จันท์เจ้า ลูกท่องแบบนี้เวลาไปโรงเรียนไม่ได้จะจ๊ะ”

“ทำไมล่ะคะ ก. เอ้ย ก๊าบๆ ส่วนนี้ ข. ไช่ร่อยจัง!”

หญิงสาวหัวเราะให้แก่วินิจฉัยได้ว่าเสียงสาของลูก จริงสิ เธอกำลังทำอะไรอยู่ อีกไม่นานลูกๆ ของเธอก็ต้องเข้าโรงเรียนแล้ว พวกเขาเติบโตขึ้นทุกวัน คำใช้ยากก็มากขึ้นตาม เธอจะสร้างอนาคตที่ดีให้ลูกได้อย่างไร หากมัวแต่ยึดทฤษฏีเป็นที่ตั้งอย่างนี้ ครั้งหนึ่งเธอเคยเกือบสูญเสียเด็กๆ ไปแล้วในเมื่อฟ้าให้โอกาสเธอดูแลพวกเขาอีกครั้ง เธอก็ควรทำให้ดีที่สุดไม่ใช่หรือ

“คุณแม่ขา ที่โรงเรียนจะน่ากลัวไหมคะ”

“ไม่น่ากลัวหรอกจ๊ะ ที่โรงเรียนสนุกมากๆ ลูกจะมีเพื่อนเยอะแยะเลย”

“จริงหรือคะ จันท์เจ้าจะมีเพื่อนเยอะแยะเลยใช่ไหมคะ”

“จริงสิจ๊ะ แล้วยังมีคุณครูใจดีที่จะคอยดูแลลูกด้วย ลูกจะได้ทำอะไรสนุกๆ เยอะมากที่โรงเรียน”

พอได้ยินเช่นนั้น ใบหน้าจิ้มลิ้มก็มีรอยยิ้มประดับ ทำให้เด็กหญิงพรพระจันท์ดูเหมือนเทพธิดาองค์น้อยๆ มากขึ้นไปอีก พวงแก้มใส่นั้นพองขึ้นอย่างน่ารักน่าหยิกทุกครั้งที่ยิ้มกว้างแบบนี้

“จันท์เจ้าอยากไปโรงเรียนเร็วๆ!”

อาการกระตือรือร้นที่จะไปโรงเรียนของลูกทำให้แม่อย่างเธอต้อง

กลับมาคิดทบทวนถึงสิ่งที่ควรทำอีกครั้ง เธอไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะทำอะไรตามอำเภอใจได้มานานแล้ว เธอเป็นแม่ และสิ่งที่แม่ทุกคนควรคำนึงก็คือ การทำเพื่อลูกไม่ใช่หรือ ต่อให้ต้องเสียสละทุกอย่างก็ตามที่ สละทุกสิ่ง... แม้แต่ ‘ศักดิ์ศรี’ ที่จะต้องกลับไปก้มหัวให้ผู้ชายที่เธอเกลียดที่สุดในชีวิต

“ลูกจันตัดสินใจได้แล้วค่ะ ว่าเราจะทำยังไงกันต่อไปดี”

“ทำยังไงหรือคะ”

หลังจากที่เงียบกันไปครู่ใหญ่ พริ่งเพราคิดว่าปางสิตางค์คงไม่ยอมตอบอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้แน่แล้ว แต่หลังจากได้เฝ้ามองดูลูกน้อย เธอก็หาทางออกที่ดีที่สุดได้

“ลูกจันจะกลับไปทำงานที่ซันแอร์ไลน์ค่ะ”

“คุณลูกจัน” หมิงชราเรียกเธอเสียงเบาโหวง คงจะเข้าใจความรู้สึกกระอักกระอ่วนของอีกฝ่ายดี เพียงพบหน้าอดีตคนรักก็คงเป็นเรื่องยากพอแล้ว นี่ยังต้องมาทำงานร่วมกันอีก คงยากเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว “คุณไหวแน่หรือคะ”

“ไม่ไหวก็ต้องไหวค่ะ อนาคตของเด็กๆ ต้องมาเป็นอันดับหนึ่ง”

แม้จะไม่น่าอภิมรย์ แต่เธอจำเป็นต้องเลือกทางนี้เพื่อลูก การทำงานกับภาคราอาจจะเป็นเรื่องยาก แต่ถือเสียว่าแค่คนเคยรู้จักคนหนึ่งจะเป็นไรไป เธอไม่จำเป็นต้องรู้สึกอะไร หากทุกอย่างยังอยู่ในขอบเขตของงาน เธอจะพิสูจน์ให้เขาเห็นชัดๆ ว่า ตัวเธอในตอนนี้ได้ผ่านการเรียนรู้และเติบโตขึ้น ไม่ใช่เด็กน้อยให้เขามาสบประมาทอีกแล้ว เวลานี้เธอเป็นผู้ใหญ่ที่แยกแยะเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวออกจากกันได้อย่างเด็ดขาด

คุณแม่ยังสาวเหลือบตามองพระอาทิตย์บนหน้ากระดานซึ่งเด็กชายบรรจงวาด

“ดวงอาทิตย์ร้อน มีแสงแสบตา...ไม่ชอบเลย”

นาที่นั้นปางสิตางค์รู้สึกเห็นด้วยกับคำบ่นพึมพำของบุตรชายเป็นอย่างยิ่ง เธอเองก็ไม่ชอบดวงอาทิตย์ดวงโตนั้นเช่นกัน หากเป็นไปได้...ดับ

เร็วได้เท่าไรยิ่งดี!

“เซฟปางสิตางค์กลับมาทำงานแล้วครับ”

อาทิตย์ดวงโตที่กำลังถูกแข่งให้ดับไวๆ รับฟังการกระซิบรายงานจากลูกน้องด้วยความพอใจ นับว่าเป็นข่าวดีสำหรับเขานี้ เพราะทำให้บรรยากาศตึงเครียดในการประชุมบอร์ดบริหารผ่อนคลายลง จนกรรมการท่านอื่นยังสังเกตเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงนี้ได้ จนต้องเอ่ยปากถาม

“มีเรื่องอะไรดีๆ หรือเปล่าครับ วันนี้ท่านประธานดูอารมณ์ดีเป็นพิเศษ”

“อืม ก็นิดหน่อย” เขาตอบเสียงสดใส “พวกคุณคิดว่าคืนนี้เราจะมองเห็นดวงจันทร์ได้ไหม”

แม้จะไม่เข้าใจว่าเหตุใดจู่ๆ เจ้านายถึงตั้งคำถามแบบนี้ขึ้นมา แต่พวกเขาก็ยังมีแนวโน้มจะตอบตามตรง

“เอ ถ้าจำไม่ผิด คืนนี้เป็นคืนเดือนมืด คงจะมองไม่เห็นหรอกครับ”

“แค่คืนนี้มองไม่เห็น ไม่ใช่ว่าไม่มีไม่ใช่หรือ เพราะว่าแต่ไหนแต่ไรโลกนี้ก็ไม่เคยไร้จันทร์อยู่แล้ว” ประธานหนุ่มผ่อนลมหายใจเล็กน้อย แยมริมฝีปากยิ้ม พร้อมอดทนและรอคอยจนกว่าดวงจันทร์จะกลับมาส่องแสงให้เขาอีกครั้ง

แม้จะพยายามปลุกปลอบใจตัวเองให้คิดถึงอนาคตของลูกมาบ้างแล้ว แต่ปางสิตางค์ก็ยังรู้สึกอึดอัดอยู่ลึกๆ อยู่ดี เธอชอบข่าวของกลับมายังห้องทำงานเดิมตั้งแต่เช้า ฝ่าตอบคำถามต่างๆ จากเพื่อนร่วมงาน ที่คงจะสงสัยการหายหน้าหายตาไปของเธอ ข่าวลือเรื่องที่เธอลาออกและถูกเบี้งบนบังคับให้กลับมาทำงานก็กระจัดหายไปทั่ว เธอเองก็อยากจะยืนยันข่าวนั้นอยู่หรอก แต่หัวหน้าแผนกไม่ปล่อยให้เธอทำเช่นนั้น

เขาสยบข่าวลือด้วยการชี้แจงกับทุกคนว่าเธอมีปัญหาสุขภาพ จึงขอ

ลาป่วยไปเท่านั้น คงไม่อยากให้มีปัญหายุ่งยากตามมา ซึ่งแม้น่าเจ็บใจในตอนแรก ที่เธอไม่ได้เผยความจริงว่าท่านประธานที่ทุกคนยกให้เป็นนักบุญนำเลื่อมใส ใช้อำนาจบาตรใหญ่กับพนักงานตัวเล็กๆ อย่างเธอเพียงใด

แต่มาคิดดูอีกครั้ง มันคงจะดีกว่า หากเธอจะยอมเอออตามน้ำไปก่อน เพราะหากเธอตั้งใจจะอยู่ทำงานที่นี่ต่อ การมีปัญหากับการไม่ใช้เรื่องดี สิ่งที่คุณควรทำในเวลานี้คือก้มหน้าก้มตาทำงานในส่วนของเธอต่อไปโดยหลีกเลี่ยงการพบปะหรือติดต่อกับเขาโดยไม่จำเป็น อดทนอีกหน่อย รอให้เธอตั้งตัวได้มากกว่านี้ เมื่อนั้นเธอจะรีบจากไป โดยไม่แม้แต่จะเหลียวกลับมามองที่นี่อีกเลย

ทว่าภากรทำให้ความหวังที่จะอยู่อย่างเงียบๆ ของเซฟสาวสลาย เพราะบ่ายวันนั้นเธอได้รับดอกทิวลิปช่อใหญ่จากเด็กส่งของ แม้มจะไม่ได้รับช่อดอกที่เธออยากได้ แต่การ์ดที่แนบมาพร้อมกับกลิ่นหอมที่คุ้นจมูก ทำให้เธอรู้ได้ทันทีว่าเจ้าของช่อดอกไม้นั้นเป็นใคร

‘ยินดีต้อนรับกลับมาทำงาน’

ยินดีต้อนรับเงินหรือ นี่ใจคอเขาคิดจะเยาะเย้ยเธอไปถึงไหน

“ดอกไม้สวยดีนะครับ” แม้แต่เซฟอาหารไทยที่เข้ามาคุยงานกับเธอในห้องก็ยังอดชมเชยไม่ได้ “ทิวลิปสีแดง หมายถึง ‘คำมั่นสัญญาแห่งรัก’ อ้อ ภรรยาของผมเปิดร้านดอกไม้ นะครับ ผมเลยพอมทราบความหมายมาบ้าง” เขาชี้แจงต่อเมื่อเห็นสีหน้าสงสัยของผู้ฟัง “เป็นดอกไม้ที่สวยงามและความหมายดี ไม่ทราบว่าแฟนคุณให้มาหรือครับ”

“ไม่ใช่หรอกค่ะ คิดว่าคงจะส่งผิดเสียมากกว่า”

คำสัญญาอะไร เรื่องเหลวไหลทั้งเพ ทั้งหมดก็แค่ลมปากของคนหลอกลวงก็เท่านั้น ยิ่งรู้อย่างนี้เธอยิ่งรู้สึกสะอิดสะเอียนจนอยากจะโยนช่อดอกไม้นั้นทิ้งโดยเร็ว แต่ทำไม่ได้ เพราะเกรงสายตาของแขกในห้อง ในเมื่อเธอคลุกคลีอยู่ในวงการดอกไม้ เธออาจจะรู้สึกไม่ดี หากต้องเห็นพวกมันลงไปอยู่ในถังขยะต่อหน้าต่อตา

ปางสีตางค์รื้อจนกระทั่งอีกฝ่ายออกไปจากห้องเรียบร้อยแล้ว จึงจัดการโยนช่อดอกไม้แสนสวยลงถึงชยะอย่างไม่คิดเสียดาย เธอเพิ่งจะหมุนตัวกลับยังไม่ทันไปนั่งที่ด้วยซ้ำ เสียงทุ้มๆ ก็ดังขึ้นจากทางด้านหลังเสียก่อน

“ดอกไม้ถ้ามันไม่อยู่กับต้น ก็ควรจะอยู่ในแจกัน ไม่ใช่ในถังขยะ”

เซฟสาวหันกลับไปมองตามเสียงทันที และก็ต้องถลึงตาอย่างไม่ชอบใจ เมื่อเห็นว่าใครถือวิสาสะเข้ามาในห้องทำงานของเธอโดยไม่แม้แต่จะเคาะประตูขออนุญาตกันก่อนด้วยซ้ำ

“คุณภากร ทำไมคุณถึงมาอยู่ที่นี่ได้”

ดวงตาของชายหนุ่มดูพิรปริวเช่นเคย ไม่มีความสลัดในแววตา และน้ำเสียงแผ่วเบา คงไม่คิดว่าตัวเองทำผิดมารยาทตรงไหน

“พี่เป็นเจ้าของบริษัท พี่ย่อมมีสิทธิ์ไปได้ทุกที่ที่ต้องการ” เขากล่าวหน้าตาเฉย ก่อนจะก้มหยิบช่อดอกไม้ที่เธอเพิ่งทิ้งสดๆ ร้อนๆ กลับขึ้นมาจากถังขยะอย่างทะนุถนอม “พี่จำได้ว่าน้องชอบดอกทิวลิป ทำไมทั้งมันเสียล่ะ”

“นั่นมันเรื่องในอดีต ฉันเลิกชอบดอกทิวลิปมานานแล้ว”

“จริงหรือ” ทวนคำอย่างไม่อยากจะเชื่อ แต่ยังมีเงาใจจะถามต่อ “ถ้าอย่างนั้นตอนนี้ชอบดอกไม้อะไร เพื่อคราวหน้าพี่จะได้หามาให้ถูกใจ”

ไต้ยีนคำถามของอีกฝ่ายแล้ว หญิงสาวจึงต้องแก้คำพูดของตัวเองเสียใหม่ หากเขาจะพยายามขนาดนี้ก็ช่วยไม่ได้

“ก็ได้ค่ะ ถ้าจะให้พูดจริงๆ ก็คือฉันไม่ชอบเจ้าของดอกไม้มากกว่า”

พอได้ฟังคำตอบที่ตรงไปตรงมาเช่นนั้นแล้ว ชายหนุ่มก็คลายยิ้มอย่างเขินอาย

“ถ้าปัญหาอยู่ที่ตัวพี่ ก็อย่าไปลงกับดอกไม้สิ” เขาเอ่ยนิ่งๆ พลางวางช่อดอกไม้สดสวยลงบนโต๊ะทำงานของเธอ “ดอกไม้พวกนี้ไม่ได้ทำอะไรผิด ไม่ได้รู้เรื่องอะไรด้วยเลย อย่าใจร้ายกับมันนักเลย”

ต้องขอชมเชยว่า ผู้ชายคนนี้ยังคงมีวาทีศิลป์เป็นเลิศไม่เคยเปลี่ยน

เพราะสามารถทำให้เธอกลายเป็นผู้ร้ายใจดำได้เพียงแค่ชั่วพริบตา เธออยาก
จะหาคำมาได้แย้งกับเขาอยู่หรอก แต่รู้สึกเหนื่อยเกินกว่าจะทำเช่นนั้น จึง
เพียงแต่ถามถึงจุดประสงค์ของการมาเยือนของเขาคั้งนี้

“ว่าแต่จุดสำคัญมาถึงที่นี่ มีอะไรอะไรด่วนหรือคะ”

“ต้องมีอะไรด่วนด้วยหรือ ถึงจะมาได้”

“ท่านประธาน!”

ภากรอมยิ้ม เมื่อดวงตาสวยๆ ที่เขาสบอยู่นั้นเปลี่ยนเป็นสีเขียวปัด
จากความไม่พอใจ

“ชันแอร์ไลน์กำลังจะเปิดเส้นทางการบินเพิ่ม เป็นรุตบินไปญี่ปุ่น
สิงคโปร์ ฮองกง ทางผู้บริหารมีนโยบายอยากให้อาหารและขนมไทยเป็นที่
รู้จักมากขึ้น เลยอยากให้ไปอยู่บนเที่ยวบินด้วย ในส่วนของขนมไทยเป็น
ความรับผิดชอบของน้อง พี่เลยอยากมาบอกให้เตรียมตัวสำหรับเรื่องนี้ พอ
จะรู้ขั้นตอนในกระบวนการนี้หรือยัง”

หญิงสาวฟังการอธิบายของเขาพร้อมกับมีคำถามคั่นเล็กๆ อยู่ในใจ
แค่เรื่องส่งงานอย่างนี้ ถึงกับต้องลงมากำชับด้วยตัวเองเลยหรืออย่างไร ส่ง
ผ่านตามระบบสายงานไม่ได้เลยหรือ ทำอะไรตามอำเภอใจ ทั้งยังเที่ยวใช้
คำพูดเป็นกันเองกับเธอแบบนี้ พนักงานคนอื่นจะคิดอย่างไรกัน แม้จะอยาก
ถามออกไปเช่นนี้ แต่เธอก็ขมใจตั้งคำถามกลับไปเรียบๆ เท่านั้น

“คะ ฉันพอจะทราบมาจากหัวหน้าแผนกบ้างแล้วว่า ในส่วนของครัว
การบินมีหน้าที่ผลิตอาหารส่งให้สายการบินต่างๆ ทั้งตัวชันแอร์ไลน์และสาย
การบินอื่นๆ ด้วย ในส่วนของชันแอร์ไลน์เอง ฉันต้องเตรียมเมนูมาเสนอ
ให้ทางคุณวิฑูรย์ ผู้จัดการแผนกอินโฟลต์เซอร์วิสเลือกและทดสอบนำขึ้น
เครื่องใช้ไหมคะ”

“ถูกแค่ครึ่งเดียว ปกติแล้วเป็นหน้าที่ของฝ่ายอินโฟลต์เซอร์วิสที่จะ
เลือกของขึ้นเครื่องก็จริง แต่สำหรับในเรื่องนี้เป็นข้อยกเว้น คุณวิฑูรย์ไม่ได้
มีหน้าที่เลือกและทดสอบอาหารขึ้นเครื่องด้วย เพราะทางผู้บริหารจะเป็นคน

เลือกเองทั้งหมด และส่วนใหญ่คนที่เลือกเมนูและเทสต์รสชาติอาหารพวกนี้ก็จะเป็นตัวพี่เอง”

ป้างลิตางค์นี่จึงอย่างไม่อยากจะทำตัวเอง

“อะไรนะคะ คุณต้องเลือกและเทสต์เองทุกอย่างเลยหรือ”

“ใช่ ทุกอย่าง ทั้งอาหารคาว อาหารหวาน และเครื่องดื่ม พี่ต้องแน่ใจว่ารสชาติและคุณภาพอยู่ในระดับที่ดีพอที่จะทำให้ผู้โดยสารบนเครื่องบินประทับใจได้ พี่ไม่ไว้ใจคนอื่นให้ดูแลในส่วนนี้ เรื่องอาหารการกินเป็นเรื่องสำคัญอันดับต้นๆ ของสายการบิน พอๆ กับเรื่องความปลอดภัยและการให้บริการ มันทำให้สายการบินเรามีชื่อเสียงได้ แต่ถ้าผิดพลาดไปนิดเดียวมันก็ดับชื่อเสียงเราได้ชั่วพริบตาเหมือนกัน”

ก็จริงอย่างที่ภากรว่า แม้จะตะขิดตะขวงใจที่ต้องทำงานร่วมกับเขาแบบประจันหน้า แต่เหตุผลของเขาก็มีน้ำหนักพอจนเธอไม่อาจคัดค้านอะไรได้ ฝ่ายปλόบตัวเอง หากทุกอย่างอยู่ในขอบเขตของเรื่องงาน คงไม่เป็นไร

“เข้าใจแล้วค่ะ ถ้าอย่างนั้นฉันจะรีบเตรียมเมนูขนมมานำเสนอ ว่าแต่คุณจะมาเทสต์ในช่วงไหนหรือคะ”

“พี่จะมาเทสต์ลับดาห์หน้า คิดว่าพอจะทำทันไหม เพราะหลังจากคัดเลือกเมนูได้แล้ว ต้องส่งรายการสเปกวิทย์ตติบที่ต้องใช้อีก คงต้องเผื่อเวลาไว้หน่อย”

หนึ่งสัปดาห์อาจเป็นเวลากระชั้นชิดไปหน่อยที่หญิงสาวจะเลือกเฟ้นเมนูต่างๆ มาขึ้นโต๊ะนำเสนอ แต่ครั้งจะให้ขอขยายเวลาไปอีก ก็เกรงจะถูกหาว่าไม่มีประสิทธิภาพในการทำงาน เธอจึงตอบตกลงอย่างฉะฉาน

“ได้ค่ะ ฉันจะเตรียมทุกอย่างให้พร้อม”

“ต้องแบบนี้สิ ถึงค่อยสมเป็นลูกจันของพี่หน่อย”

คำเรียกขานอย่างเป็นกันเองคงจะไม่ถูกใจหญิงสาวเป็นอย่างมาก เห็นได้จากการที่ต้องดึงเรื่องนี้อ่างอดทนต่อไปไม่ไหว

“ก่อนที่เราจะเริ่มทำงานร่วมกัน ฉันมีอะไรอยากให้คุณอย่างหนึ่ง”

“อะไรหรือ”

“ถ้าไม่รบกวนเกินไป ฉันอยากให้คุณเลิกใช้คำพูดสทิสสนมกับฉัน เสียที บอกตรงๆ คนอื่นอาจจะมองไม่ดี และฉันเองก็รู้สึกอึดอัด”

“ใครจะมองยังไงก็ช่างเขา เราไปห้ามความคิดคนอื่นได้ที่ไหน ลูกจัน ก็คือลูกจัน เป็นน้องน้อยของพี่เสมอ จะให้พี่เรียกอะไรได้ แต่ถ้าน้องรู้สึกไม่เท่าเทียม พี่ก็ไม่ถือหรอก ถ้าน้องจะเรียก ‘พี่กร’ เหมือนเดิมก็ช่าง”

น้องน้อยขบริมฝีปากอย่างลำบากใจ การรับมือกับผู้ชายคนนี้น่ายากจริงๆ เพราะเขาไม่พยายามทำความเข้าใจอะไรเลย เธอสูญเสียใจเข้าลึกยาว สองสามครั้งเพื่อระงับสติอารมณ์ และผายมือออกไปยังประตู

“หมดธุระแล้วก็เชิญเถอะค่ะ ท่านประธานคงจะงานยุ่งน่าดู อย่ามาเสียเวลากับพนักงานตัวเล็กๆ อย่างฉันเลย อาทิตย์หน้าค่อยพบกัน ฉันจะเตรียมทุกอย่างให้เรียบร้อย” เธอค่อนข้างอดสงท่าย แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่สะทกสะท้านที่ถูกไล่ เพราะเขายังคงยิ้มมุมมนวล เป็นรอยยิ้มที่เธอก็ไม่อาจทราบได้เหมือนกันว่า ไปชุดคันมาจากที่ไหนมากมายนัก ต่อให้เธอพูดหรือทำอะไร เขาก็ไม่ได้มีท่าทีจะโกรธ อาการสงบเกินไปของเขาทำให้เธอนึกสงสัยว่า เขามีแผนอะไรในใจหรือเปล่า หรือเพียงแค่หน้าหนา ไร้ยางอายมากเสียจนคำต่อว่าต่อขานก็ไม่อาจทำอะไรได้

“ถ้าอย่างนั้นค่อยพบกัน” เขาเอ่ยเสียงเย็น เตรียมจะหันหลังจากไปอยู่แล้ว หากตอนนั้นสายตาไม่บังเอิญเหลือบไปเห็นกรอกรอบเล็กๆ ซึ่งตั้งอยู่บนโต๊ะทำงานของเซฟสาวเข้าเสียก่อน จนทำให้ร่างสูงใหญ่นั้นต้องหยุดนิ่งกะทันหัน เพราะในกรอกรอบนั้นเป็นรูปของปางลีลาต่างๆ ถ่ายคู่กับเด็กหญิงตัวน้อยน่ารักกำลังยิ้มเป็น

“เด็กในภาพนั้น...”

แยะลีสี หัวใจของหญิงสาวแทบหล่นวูบ ตอนแรกเธอตั้งใจนำรูปภาพของตะวันและจันทร์เจ้ามาตั้งไว้บนโต๊ะเพื่อเป็นกำลังใจในการทำงาน ใครจะคาดถึงล่ะว่า ภาพจะถูกเข้ามาสั่งงานถึงห้องเธอด้วยตัวเอง จึงไม่ทันได้เก็บ

ให้พ้นจากสายตาของเขา

“นั่นลูกของน้องเองค่ะ”

“ลูก?”

“ค่ะ ลูกของน้องกับคุณอรุณพล สามีของน้อง” หญิงสาวพยายามข่มอาการร้อใจของตัวเองไว้ข้างในเพราะเกรงว่าจะมีพริ้ว ริมตะปบกรอบรูปทั้งสองบานคว่ำหน้าลงกับโต๊ะทันที คงไม่ยากให้เขามีเวลาพิจารณา นานกว่านี้ หรือกระทั่งเลื่อนสายตาไปอีกหน่อยเพื่อจะได้เห็นแฝดผู้พี่ของเด็กหญิงจากรอบรูปข้างกัน ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะทันกาลหรือไม่ เพราะเขายังตั้งคำถามต่อด้วยความสนใจ

“ชื่ออะไรหรือ อายุก็ขบแล้ว”

“ฉันจะขออนุญาตตอบคำถามแค่ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานเท่านั้นค่ะ”

เมื่อเธอยืนยันที่จะไม่ให้คำตอบแก่เขา ภาวการณ์ทำอะไรไม่ได้ นอกเสียจากยอมจากมาแต่โดยดี แต่เป็นการจากมาด้วยความสงสัยอยู่ในใจ แม้จะมองเห็นแค่เพียงแวบเดียว แต่ใบหน้าจิ้มลิ้มราวกับตุ๊กตาของเด็กหญิงสะกิดใจเขามาก เขาพอทราบมาบ้างแล้วว่า ปางสิตางค์เล็กกับสามีและตกพุ่มม่าย แต่ไม่ทราบเรื่องที่เธอมีลูกกับสามีเก่าด้วย

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร แปลกเหลือเกิน แต่เขารู้สึกเอ็นดูและถูกชะตากับเด็กในรูปอย่างบอกไม่ถูก ทั้งๆ ที่ยังไม่เคยพบตัวจริง ในบ่ายวันนั้นเขาจึงเรียกจักรพันธ์มาสอบถาม ซึ่งเลขานุการก็ยืนยันให้หายสงสัยว่า ทั้งหมดเป็นเรื่องจริง

“ครับ เซฟมีลูกแล้ว เธออาศัยอยู่กับลูกและป้าพี่เลี้ยงอีกคนหนึ่งครับ”

“งั้นหรือ เมื่อครู่ฉันมีโอกาสดูเห็นภาพของเด็กคนนั้นแวบหนึ่ง เป็นเด็กผู้หญิงที่น่ารักมาก รู้หรือเปล่าว่าเธอชื่ออะไร”

“แน่นอนครับ เธอดังมาก เป็นขวัญใจลูกค้าของร้านเลยก็ว่าได้ เธอชื่อน้องจันทร์เจ้า ชื่อจริงชื่อพรพระจันทร์ เพราะมากเลยใช้ไหมล่ะครับ”

ดวงตาคู่คมของผู้ฟังรูปไหวชั่ววินาที พร้อมกับความทรงจำในอดีตที่หวนกลับมาในความคิด เด็กผู้หญิงคนนี้ชื่อ จันทรเจ้า...เด็กหญิงพรพระจันทร์ อย่างนั้นหรือ!

แม้รู้ว่ามันฟังดูไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย แต่เขาก็อดถามต่อไม่ได้ เขาต้องแน่ใจว่า เขาไม่ได้อุปาทานอะไรไปเอง

“เด็กคนนี้อายุเท่าไร”

“เอ ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน น่าจะประมาณสี่ห้าขวบ อ้อ น้องจันทรเจ้ามีพี่ชายด้วยนะครับ เป็นฝาแฝดกัน แต่ดูเหมือนจะเป็นเด็กขี้อายมากๆ ไม่ค่อยกล้าออกมาโชว์ตัวหน้าร้านเหมือนน้องสาว ผมเองก็ยังไม่เคยเห็นเขาเลย แต่เคยฟังวิรกรรมจากเซฟมาบ้าง น่ารักไม่แพ้กัน รู้สึกจะชื่อน้องตะวัน”

อีกครั้งแล้วที่ชื่อของเด็กน้อยทำให้ภากรสะดุดตก เขาขบริมฝีปากอย่างครุ่นคิด เด็กชายตะวันและเด็กหญิงจันทรเจ้านั้นหรือ หากจะเป็นเรื่องบังเอิญก็คงบังเอิญอย่างเหมาะสมเกินไป เพราะทั้งชื่อและอายุอานามก็ชวนให้คิดสงสัย ต่อให้อ้างว่าเป็นลูกที่เกิดจากสามีเก่าก็ตามที

“จักร ฉันมีเรื่องอยากรบกวนขอความช่วยเหลือ” เขาร้องเรียกคนสนิทหลังจากตัดสินใจได้ “ไม่ใช่เรื่องงานหรอก แต่เป็นเรื่องส่วนตัว พอจะช่วยจัดการเป็นธุระให้หน่อยได้ไหม”

“ได้ครับ ผมยินดีรับใช้ท่านประธานทุกเรื่องอยู่แล้ว ไม่ทราบว่าจะให้ผมจัดการเรื่องอะไรหรือครับ”

“ฉันอยากรู้เรื่องเกี่ยวกับอรรถพล อดีตสามีของเซฟปางสิตางค์และลูกของเธอ ช่วยสืบให้หน่อย”

แม้จะไม่เข้าใจว่าเจ้านายต้องการข้อมูลนี้ไปทำไม แต่เลขานุการก็รับคำอย่างว่าง่าย

“ครับ ผมจะสืบให้”

“สืบให้เงียบและเร็วที่สุด” เจ้านายหนุ่มย้า “ฉันอยากได้ข้อมูลที่ชัดเจน

เพราะเรื่องนี้สำคัญกับฉันมาก ฝากด้วยนะ”

จักรพันธ์คอมพิวเตอร์รับคำสั่ง ก่อนจะหายออกไปจากห้องทำงาน พอคนสนิทกลับหายไปแล้ว ภากรจึงลุกขึ้นยืน เดินข้ามห้องไปหยิบเสื้อนอกมาสวมเพื่อเตรียมตัวออกไปข้างนอก ในระหว่างที่เขาให้เลขานุการไปสืบเรื่องอดีตสามีของปางลีตางค์ เขาเองก็ควรจะเริ่มสืบอีกเรื่องที่เขาใส่ใจด้วยตัวเองไปพลางๆ พิสูจน์ให้เห็นด้วยตา...เรื่องราวที่เขาอยากรู้ที่สุด

เรื่องราวของเด็กน้อยฝาแฝดที่ชื่อว่า ตะวันและจันทร์เจ้า!